

Per 1303/2000/01

10024202, SEP. COBISS

GORIŠKA KNJIŽNICA

Srednja šola Veno Pilon
Ajdovščina

50 LET

2001

Glasiilo Srednje Šole Veno Pilon Ajdovščina

1951 1961 1971 1981 1991 2001

Na začetku je IZVIR

- kot izvir čiste vode, življenjske moči in vneme, s katero raziskujemo in obvladujemo svet okoli sebe;
- glasilo, ki odslkava naše življenje in delo.

V tej številki glasila želimo obeležiti 50-letnico naše šole, pohvaliti uspešne dijake in deloma predstaviti življenje in delo na šoli in v dijaškem domu. Posebej so nas zanimale dejavnosti, s katerimi se ukvarjamo izven šole in nam pomenijo sprostitev in užitek ob napornem šolskem delu.

Marsikdaj smo preskromni, da bi se z uspehi, ki jih dosežemo, pohvalili pred sošolci. Ko smo se zanimali, kje vse so dijaki aktivni, smo pogostokrat kar obstrmeli. Čeprav nismo mogli zajeti vseh dejavnosti, vam predstavljamo le nekatere (ples, glasba, literatura, raziskovalno delo, šport, ...).

Želimo si, da bi se še kdo opogumil in se nam predstavil, saj bo le tako IZVIR dijaško - naše glasilo - odsev našega življenja, dela in misli.

Uredništvo

50 let naše šole

Naša šola letos praznuje petdesetletnico svojega delovanja. To je častitljiv jubilej, ki ga je uredno obeležiti. Šola je v svojem dolgoletnem obstoju izšolala številne strokovnjake in izobražence, ki danes ustvarjajo in bogatijo življenje v naši skupnosti in širše v svetu.

Tudi Ajdovščina brez naše šole ne bi bila to, kar je, saj je mestu vseskozi dajala pečat in oblikovala njegov utrip življenja. Zavedati se moramo povezanosti s svojim krajem, tu so naše korenine, h katerim se vedno vračamo. Zaradi tega pomena in vsega doseženega je bilo naši šoli po odločitvi g. župana in Sveta občine Ajdovščine podeljeno najvišje občinsko priznanje Petomajsko priznanje.

Od skromnih začetkov in ob vseh šolskih prenovah in spremembah programov je šola prerasla v sodobno izobraževalno ustanovo, ki je sposobna in voljna hoditi v korak s časom ter prisluhniti mladim ljudem, vam dijakom, ki boste tudi z njeno pomočjo dozoreli in se oblikovali v nosilce bodočega razvoja.

Priprave na praznovanje tega častitljivega jubileja so v polnem teku:

- * v pripravi je Zbornik ob 50-letnici šole,
- * akademski kipar Marko Pogačnik je pripravil osnutek za nov logotip šole, kar bo osnova tudi za celostno podobo šole,
- * s prireditvami smo že začeli, naše dijakinje Predšolske vzgoje so pripravile igrico Razvajeni zajček, ki so jo že predstavile učencem v OŠ, malčkom v vrtcih in gojencem Zavoda za usposabljanje invalidnih otrok v Vipavi,
- * konec aprila je bila v Kulturnem domu ponovna oživitev gledališke igre Odiseja, ki so jo pripravili naši dijaki,
- * dekliški pevski zbor je sodeloval na reviji pevskih zborov,
- * 24. maja je bila zaključna prireditev z modno revijo na tematiko 50 let mode in s podelitvijo priznanj našim najuspešnejšim dijakom na vseh področjih šolskega in izvenšolskega dela.

Glavnina prireditev bo ob četrtek v septembru, oktobru in novembru 2001, kjer bodo sodelovali v glavnem naši nekdanji dijaki doktorji znanosti, priznani pisatelji in zgodovinarji, akademski kipar Marko Pogačnik, naš nekdanji profesor in kasnejši poslanec mag. Cene Matičič, naš dijak Tine Tomažič bo pripravil predavanje o svoji poti po Ameriki ...

- ◆ 6.9.2001 dijak Tine Tomažič: Konferenca Global Young Leaders v Ameriki;
- ◆ 13.9.2001 dr. Marko Zavrtanik: Pogled v notranjost človekovega telesa;
- ◆ 20.9.2001 mag. Cene Matičič;
- ◆ 26.9.2001 akad. kipar Marko Pogačnik: Življenje med trenutkom in večnostjo;
- ◆ september: EXTEMPORE
- ◆ 4.10.2001 dr. Gašper Marc: Znanost, zdravila, ljudje;

- ◆ 11.10.2001 *Literarni večer: sodelovanje so že najavili naslednji literati: Neli Filipič, Nataša Bolčina Žgavec, Franc Černigoj, Danila Žorž;*
- ◆ 18.10.2001 *dr. Danilo Zavrtanik: Kozmični žarki ekstremnih energij;*
- ◆ 25.10.2001 *dr. Irene Mislej: Likovni odnos Pilona do Ajdovščine; Pilonova galerija;*
- ◆ 26.10.2001 *koncert naših priznanih glasbenikov na Zemonu: Pia Slokar Brodnik (sopran), Tanja Šterman (klavir), Robert Vrčon (solopevec), Pevski zbor OŠ Ajdovščina, ...*
- ◆ *oktober: KVIŽ: gimnazije iz vse Slovenije in slovenske gimnazije v zamejstvu na tematiko o Pilonu;*
- ◆ 8.11.2001 *dr. Guido Bratina: Organski polprevodniki; elektronika na plastični vrečki;*
- ◆ 15.11.2001 *SVEČANA AKADEMIJA (kinodvorana);*
- ◆ 17.11.2001 *PLES GENERACIJ (Športni center Police);*
- ◆ *november, december prof. Vlasta Tul: Zgodovina naše šole;*
- ◆ *november, december: ajdovski jamarji: Kras na našem območju in primerjava s kubanskim in kitajskim krasom;*
- ◆ *september december: športne tekme med sedanjimi in bivšimi dijaki naše šole;*

Kot vidimo, bo dogajanje dokaj pestro, zanimivo in tudi odmevno.

*Ravnatelj:
Alojz Likar, prof.*

SREDNJA ŠOLA VENO PILON AJDOVŠČINA

IZ OKROŽNICE - VIDNEJŠI USPEHI DIJAKOV

24. 10. 2000
V soboto, 21. 10. 2000 je bilo v Mariboru mednarodno tekmovanje v plesu. V kategoriji starejših mladincev do 19 let je Miša Cigoj s soplesalko Anastazijo Novožilovo zmagal v standardnih in latinsko-ameriških plesih. Naslednji dan pa je potekalo tekmovanje IDSF (mednarodne plesne zveze) v starosti od 16 - 35 let. Nastopila sta v standardnih plesih in se uvrstila na 6. mesto.
6. 11. 2000
Na evropskem tekmovanju v kotalkanju je dijakinja Nina Kljun (3. C) dosegla odlično osmo mesto v kombinaciji.
11. 11. 2000
V soboto, 11. 11. 2000, se je v Ljubljani odvijalo 15. državno tekmovanje iz LOGIKE za osnovnošolce, srednješolce in študente. Udeležila sta se ga dijaka iz I. b razreda in dosegla naslednje rezultate: Kris Stopar 11. mesto, prejel je pohvalo in Nik Stopar 48. mesto v kategoriji za I. letnik srednjih šol.
22. 11. 2000
Na odprtem prvenstvu na Dunaju je Miša Cigoj s soplesalko Anastazijo Novožilovo nastopil trikrat in dosegel odličen uspeh. Zmagala sta v standardnih in latinsko-ameriških plesih v kategoriji starejših mladincev do 19 let. V članski konkurenci do 35 let sta v standardnih plesih zasedla 5. mesto.
7. 12. 2000
Taja Boscarol (4. a) je bila nagrajena za spis, ki je bil objavljen in ilustriran v knjižni izdaji mladinskih spisov založbe El Condor.
7. 12. 2000
Na Prešernovem kvizu so našo šolo zastopale: Barbara Bajc, Alenka Sajovic, Deana Kodele in Irena Bolko.
14. 12. 2000
V močni konkurenci in v hudi borbi za najzlahtnejši naslov naslov svetovnega prvaka, je naš dijak in someščan Miša Cigoj s soplesalko Anastazijo Novožilovo to lovoriko tudi osvojil. Veliko odrekovanja in truda je bilo potrebno za ta podvig, zato so naše čestitke toliko bolj iskrene!
14. 2. 2001
Naslednji dan, 15. 2. 2001, je potekalo šolsko tekmovanje iz materinščine za Cankarjevo priznanje. Tekmovanja se je udeležilo 37 dijakov in dijakinj. Na državno tekmovanje so se z naše šole uvrstile naslednje dijakinje:
- III. Stopnja:
Orjana Velikonja
Anja Kovač
Beti Bučinel
Tanja Vončina
Tina Gregorc
- IV. Stopnja
Deana Kodele
Alenka Sajovic
Alenka Rehar
Hana Vidic
Tea Curk
17. 3. 2001 Osvojena Cankarjeva priznanja:
3. stopnja: zlato priznanje: - Anja Kovač
srebrno priznanje: - Beti Bučinel, Tanja Vončina, Orjana Velikonja, Tina Gregorc
4. stopnja: srebrno priznanje: - Alenka Rehar
- Bronasto priznanje:
3. stopnja: - Anja Kovač, Beti Bučinel, Tanja Vončina, Orjana Velikonja, Tina Gregorc, Anja Cvetrežnik, Nataša Podgornik, Eva Tomašević, Katarina Bolko, Karmen Komel, Doris Bratina, Tjaša Gulje, Matic Šavli, Patricija Mavrič
4. stopnja: - Alenka Rehar, Alenka Sajovic, Hana Vidic, Tea Curk, Maj Čermelj, Nana Lavrenčič, Deana Kodele
7. 3. 2001
Na regijskem tekmovanju iz angleškega jezika se je Tine Tomažič uvrstil na 5. mesto in se je 31. 3. udeležil državnega tekmovanja.
- Regijsko tekmovanje iz fizike je bilo 24. 3. 2001. Bronasto Stefanovo priznanje so prejeli:
Nik Sopar, I. b, Kris Stopar, I. b in Jure Grbec, 2. a.
23. 3. 2001
Na državnem tekmovanju usnjarske in tekstilnih šol je odbojgarska ekipa dosegla 3. mesto, uspešno pa nas je zastopala tudi skupina manekenk na modni reviji.
10. 3. 2001
Šolsko tekmovanje Matematični kenguru 2001, sodelovalo 79 dijakov in dijakinj, bronasto priznanje in sodelovanje na regijskem tekmovanju iz matematike:

1. letnik GIM:

Nik Stopar, 1.b
Kris Stopar, 1.b
Darjan Godec, 1.a
Jure Velikonja, 1.b
Radoš Vidmar, 1.a

2. letnik GIM:

Katarina Bolko, 2.b
Luka Škvarč, 2.b
Anja Kovač, 2.b
Anja Cvetrežnik, 2.a
Tanja Kerševan, 2.a

2. letnik PV in Konfekcijski modelar:

Mojca Črnologar, 2.c
Mateja Mikuž, 2.c
Martina Hrvatin, 2.d

3. letnik PV in Konfekcijski modelar:

Katja Jakše, 3.č
Alenka Hribar, 3.č
Špela Gorjup, 3.d

3. letnik GIM:

Peter Krapež, 3.b
Jan Jerkič, 3.a
Borut Orozovič, 3.a

4. letnik GIM

Miha Maraž, 4.b
Petra Bukovič, 4.c

Modna revija:

Art Decor, Art Color (Modna revija)
Sara Frančeškin, Katja Hrobat slovesne obleke
Zemona - Katja Hrobat

7. 4. 2001

je bilo izvedeno izbirno tekmovanje iz matematike. Udeležilo se ga je 13 dijakov. Zelo so se izkazali: Nik Stopar, Kris Stopar, Radoš Vidmar za 1. letnik in Katarina Bolko za 2. Letnik. Izjemen rezultat je dosegel Nik Stopar s 100%. Ti dijaki so zastopali našo gimnazijo na državnem tekmovanju 12. maja.

26. 4. 2001

Na državnem tekmovanju iz italijanščine je zlato priznanje prejela Jana Mervič, srebrno priznanje Maja Černe in bronasto priznanje Anja Pirjevec, vse dijakinje 3. c razreda gimnazije. Tekmovanja so se udeležili tudi dijaki 3.a razreda gimnazije: Jure Jelinčič, (zasedel je 25. mesto), Nataša Blažko, (zasedla je 30. mesto) in Tina

Valentinčič (zasedla je 35. mesto) od skupaj 54 tekmovalcev. Čestitamo!

Na državnem tekmovanju iz angleškega jezika 31. marca je Tine Tomažič dosegel deveto mesto.

Pri tekmovanju za bralno značko iz angleškega jezika so dosegle knjižno nagrado naslednje dijakinje: Doris Bratina, Valentina Batagelj, Tjaša Gulje, Karmen Komel, Mateja Kopal, Metka Kovač. Čestitamo.

Na besediščno-bralnem tekmovanju iz nemškega jezika so dijaki 3. b dosegli naslednje rezultate: Deana Kodele 2. mesto, Tanja Mihelj 4. mesto, Sara Paljk 5. mesto, Tine Tomažič 6. mesto. Ti dijaki so dobili tudi knjižne nagrade. Sodelovali so še Andreja Velikonja, Barbara Bandelj, Tanja Zalar in Barbara Remec.

Na tekmovanju za bralno značko iz nemškega jezika so dijakinje 3. b dosegle naslednje število točk od skupno 66: Sara Paljk - 62 točk, Tanja Mihelj 61 točk, Deana Kodele 56 točk, Barbara Bandelj 56 točk. Čestitamo.

Glasilo Izvir je bilo izbrano za predstavitev na Festivalu vzgoje in izobraževanja in Festivalu sodobne umetnosti mladih. V kategoriji kratke proze je priznanje prejel Andrej Božič. Čestitamo.

V nedeljo, 22. 4. je na reviji šolskih pevskih zborov občine Ajdovščina in Vipava nastopil Dekliški pevski zbor naše srednje šole pod vodstvom prof. Vide Červ. Za uspešen nastop in lepo predstavitev šole jim čestitamo.

Dijakinje 2. c razreda so z igrico Razvajeni zajček 10., 11. in 12. 04. 2001 razveseljevale otroke v enotah ajdovskega in vipavskega vrtca, učence ajdovske in otliske osnovne šole ter gojence Zavoda za uposabljanje invalidnih otrok v Vipavi.

Po veliki borbi s policijsko šolo iz Tacna in z Izolankami, so naše domovke osvojile doslej največjo lovoriko prvo mesto, ki jih vodi v Škofjo Loko na finalno tekmovanje Dijaških domov RS. Iskrene čestitke z željo, da osvojijo tudi tam kar se da najvišje mesto. Dom so zastopale: Tatjana Vogrič, Urška Gabrijelčič, Iris Gerbec, Metka Rudež, Sara Franceškin, Patricija Mavrič, Nataša Močnik, Mojca Lutar, Mojca Šturm. V organizaciji tekmovanja pa sta se izkazali še Tjaša Abram in Martina Hrvatin.

8. 5. 2001

5. maja je bil praznik občine Ajdovščina in ob tej priliki je naša šola prejela najvišje občinsko priznanje - Petomajsko priznanje za uspešno vzgojnoizobraževalno delo v 50 letih delovanja.

11. 5. 2001

V okviru mednarodnega likovnega in literarnega natečaja Evropa v šoli za osnovne in srednje šole, se je dijakinja Mojca Bernik iz 3.d uvrstila na prvo mesto. Njeno delo nosi naslov Odsev dreves v kalni vodi. Nagrada, ki jo prejme, je 10 dnevno potovanje na Ciper.

V Novi Gorici na regijskem tekmovanju likovnih izdelkov sta sodelovala Klemen Princes iz 1.b in Urška Vidmar iz 1.c. Kot priznanje za sodelovanje sta prejela majici Evropske unije.

17. 5. 2001

V soboto, 12.5.2001, je Društvo matematikov, fizikov in astronomov organiziralo državno matematično tekmovanje srednješolcev. Udeležili so se ga Nik Stopar, Kris Stopar in Radoš Vidmar, najbolje uvrščeni s področnega tekmovanja. Nik Stopar je prejel zlato priznanje za uspeh na državnem tekmovanju. Čestitamo!

Isti dan je potekalo tudi regijsko tekmovanje srednjih strokovnih in poklicnih šol. Udeležile so se ga dijakinje 2. in 3. letnika predšolske vzgoje Mateja Mikuž, Mojca Črnologar, Katja Jakše in Alenka Hribar. Vsem udeleženkam čestitke.

21. 5. 2001

Martina Žnidaršič je bila na literarnem natečaju za mlade pisatelje nagrajena za pravljico Snežna kraljica. Založba El Condor bo nagrajena besedila izdala v knjižni obliki.

Na medobmočnem srečanju mladih pesnikov in pisateljev Slovenije, ki je potekalo v Postojni, se je prispevek Taje Boscarol uvrstil na državno srečanje. Čestitamo!

Na Festivalu sodobnih umetnosti mladih Transgeneracije so bili med izbranimi prispevki v tekmovalni del programa uvrščeni tudi: šolsko glasilo Izvir, dramska predstava Odiseja, literarni prispevek Andreja Božica.

Posebej čestitamo Andreju Božicu za doseženo priznanje.

22. 5. 2001

Pretekli teden je bil zelo uspešen za naše dijake-dijakinje predvsem na športnem področju. V Novi Gorici, kjer so nastopali atleti-atletinje, so bili boljši med dobrimi: štafeta dijakov 4x100 m z drugim mestom, Peter Krapež na 100 m z drugim mestom, Janja Blažič skok v višino z drugim mestom Mitja Cigoj 1000 m s tretjim mestom, Katarina Kobal 1000 m s četrtem mestom.

Na DOSP-u v Vipavi pa so dijakinje: Maja Koritnik, Špela Batic in Alenka Puc v močni konkurenci osvojile prvo mesto na orientacijskem pohodu.

Izreden uspeh so dosegle tudi dijakinje: Urška Gabrijelčič, Sara Frančeškin, Tatjana Vogrič, Iris Gerbec, Metka Rudež, Patricija Mavrič, Nataša Močnik, Mojca Šturm, saj so na srečanju Dijaških domov v Škofji Loki, s prvim mestom prekosile nasprotnice iz vse Slovenije.

Za raziskovalno nalogo iz fizike sta dijaka Zlatko Vidrih in Tadej Baša na srečanju mladih raziskovalcev v Mariboru osvojila zlato priznanje.

Vsem visoko uvrščenim, kot tudi vsem nastopajočim Iskrene čestitke, saj so lepo predstavili tako našo šolo, kot tudi sami sebe!

23. 5. 2001

Ex tempora v Vipavi so se 25. 5. 2001 udeležili: Janez Plešnar, 3. b, Matic Šavli, 1. a, Ana Maraž, 1. c in Mojca Bernik, 3. d.

24. 5. 2001 ZAKLJUČNA PRIREDITEV Srednje šole "Veno Pilon" Ajdovščina

1. 6. 2001

Dekliški pevski zbor naše šole je 31. 5. 2001 nastopil na zaključni reviji pevskih zborov Primorske v Idriji. Čestitamo jim za lep in prizrčen nastop ter predstavitev naše šole.

12. 6. 2001

Dijakinje 3. b razreda: Nana Lavrenčič, Jana Vidrih in Deana Kodele so na 2. srečanju mladih raziskovalcev srednjih šol Severno-primorske regije in Kamnika, ki je bilo 25. 5. 2001 v Idriji, za raziskovalno nalogo iz geografije z naslovom PLAZ POD ČAVNOM dosegle 1. mesto. Naloga se je uvrstila na državno tekmovanje. Čestitamo!

Dijakinja 3. c Svetlana Andjelič je na srečanju sodelovala z nalogo z naslovom ZNAMENJA V AJDOVŠČINI IN OKOLICI. Tudi ta naloga se je uvrstila na državno tekmovanje. Čestitamo!

Na srečanju mladih raziskovalcev je z etnološko nalogo z naslovom IZ BABIČINE SKRINJE sodelovala tudi Katja Hrobat iz 5. e razreda.

14. 6. 2001

Z naše šole so se udeležili ex tempora na OŠ Šempas naslednji dijaki: Janez Plešnar, 3. b, Matic Šavli, 1. a, Ana Maraž, 1. c in Izak Cunta, 3. c.

18. 6. 2001

V nedeljo, 17. junija, je bila v Primorskem dramskem gledališču v Novi Gorici premiera baleta Sneguljčica, ustvarjena po Grimovi pravljici. Celoletno baletno delo so predstavili gojenci Glasbene šole iz Nove Gorice in Ajdovščine, kjer delujeta tudi baletna oddelka.

Koreograf, režiser, scenograf in kostumograf je Sergej Semenjuk, asistentka avtorica skic, slik in animacije je Irina Visočenko.

Dijakinja 1. a razreda, Elizaveta Semenjuk, je v tej baletni predstavi uspešno odplesala kraljico Čarovnico in tako odlično prispevala k celoviti predstavitvi baletnega ustvarjanja mladih obetavnih baletnih plesalcev iz našega kulturnega okolja.

Za odlično baletno predstavo čestitamo Elizaveti in vsem v baletnem Ansamblu. (Slika spodaj)

KRIS IN NIK - USPEŠNA DIJAKA

Obiskujem prvi letnik gimnazije. Tekmovati sem začel v četrtem razredu osnovne šole, torej tekmujem že šesto leto. Tekmovanja mi pomenijo razvedrilo in neke vrste izkušnjo, rad pa se jih udeležujem tudi zato, ker tako lahko srečaš prijatelje ali si dobiš nove. Dobra stran tekmovanj je tudi, da lahko na njih preizkusim svoje sposobnosti. Ponavadi so naloge zelo težke, da jih znajo rešiti le najboljši. Vseeno pa smo tekmovalci dokaj izenačeni in o zmagovalcu velikokrat odloča tudi sreča. Najbolj mučno pa je čakanje rezultatov, še posebej če veš, da ti je šlo dobro. V osnovni šoli sem se udeleževal tekmovanj iz matematike, fizike, logike, angleščine, slovenščine, kemije, računalništva, tehnike in vesele šole. Skozi vsa ta leta so se mi najbolj priljubila tekmovanja iz matematike, fizike in logike, saj mi je vseč računanje in logično razmišljanje, ki je potrebno pri njih.

Udeležil sem se že veliko šolskih, področnih in tudi državnih tekmovanj. Tako imam doma veliko priznanj s tekmovanj, a omenil bom le najpomembnejše. Prvi vidnejši uspeh sem dosegel v sedmem razredu osnovne šole. Takrat vsa v paru z Nikom dosegla tretje mesto na državnem tekmovanju in fizike. Razen v logiki sem imel takrat sploh prvič možnost priti na državno tekmovanje. Najboljši uspeh pa sem dosegel v osmem razredu. Najprej sem dosegel prvo mest na matematičnem mednarodnem tekmovanju treh držav: Italije (S Italija), Avstrije (Koroška) in Slovenije (Primorska), kasneje pa sem se z vsemi možnimi točkami na državnem tekmovanju uvrstil med deset najboljših v državi. Letos sem bil do sedaj najuspešnejši v logiki in sicer enajsti na državnem tekmovanju. Tudi v fiziki mi ni šlo slabo, saj sem na področnem tekmovanju prejel priznanje. Na državno tekmovanje pa se mi ni uspeli uvrstiti. Tako je letos pred mano le še matematično tekmovanje, v katerega usmerjam vse moje moči.

Priprave na tekmovanja mi vzamejo kar veliko časa, a brez njih se ne da doseči dobrega uspeha. Seveda pa imajo veliko zaslug tudi učitelji in se jim zato lepo zahvaljujem. Tudi v prihodnosti se bom udeleževal tekmovanj in upam, da bodo uspehi prav tako dobri, kot so bili do sedaj.

Kris Stopar, 1.b

Sem Nik Stopar in obiskujem prvi letnik gimnazije. Že iz osnovne šole so moja ljubezen tekmovanja. Začelo se je že v četrtem razredu osnovne šole s prvim matematičnim tekmovanjem. Pravzaprav to še ni bilo pravo tekmovanje, ampak le preizkus oziroma priprava na kasnejša tekmovanja v višjih razredih.

V petem razredu se je začelo zares, naprej z logiko, nato pa še z matematiko. Na prvo državno tekmovanje sem se uvrstil v šestem razredu. V logiki sem namreč zasedel šesto mesto, kar je bil moj prvi večji uspeh. V sedmem razredu se je odprlo veliko novih možnosti za uspehe. Tu smo se imeli prvič možnost uvrstiti na državno tekmovanje iz matematike, poleg tega pa se je ponudilo nekaj novih tekmovanj: fizika, kemija, slovenščina pa tudi druga. Uvrstil sem se na tri državna tekmovanja. Na kemijskem tekmovanju sem prejel zlato priznanje, na matematičnem pa sem zasedel peto mesto. Največji uspeh dotlej sem dosegel v fiziki, ko sva se v paru z bratom na državnem tekmovanju uvrstila na tretje mesto.

Tako sem opazil, da mi gre najbolje v matematiki in fiziki zato sem v osmem razredu porabil največ časa prav za ti dve tekmovanji. Splačalo se je, saj sem se z vsemi možnimi točkami na državnem tekmovanju iz matematike uvrstil med prvih deset v Sloveniji, v fiziki pa sem zasedel osmo mesto. Uvrstil sem se tudi na državno tekmovanje iz kemije, angleščine in logike.

Za take uspehe je bilo potrebno kar precej dela in žrtvovanega prostega časa. Vendar so tu tudi drugi dejavniki. K mojim uspehom so namreč veliko pripomogle tudi izkušnje. Potrebna pa je bila seveda tudi dobra razlaga pri pouku, pri kateri so bili učitelji nepogrešljivi, zato se jim iskreno zahvaljujem.

Zelo rad tekmujem. Tekmovanja so mi vedno pomenila zelo veliko in mi še danes pomenijo velik izziv. Prav vsakega posebej se veselim, saj lahko v njih preizkusim svoje znanje. Poleg tega v reševanju nalog prav uživam. Včasih je sicer težko počakati na rezultate, saj lahko popraviljanje traja kar dolgo, vendar sem na to že navajen, saj je ponavadi tekmovalcev zelo veliko.

Tudi letos sem že tekmoval na nekaterih tekmovanjih. V fiziki se mi ni uspelo uvrstiti na državno tekmovanje, zato upam, da mi bo to uspelo v matematiki.

Nik Stopar, 1.b

Utrinki s predstav 2.č

VTISI S HOSPITACIJ - dijakinje 2. Č

Nekega dne je v skupini fantek na lice dal "poljubček" punčki in se z njo igral ves prosti čas. To mi je bilo zelo zanimivo, saj je lepo videti, kako otroci med seboj izražajo čustva, četudi so zelo majhni in še ne razmišljajo o vsem, pa to pokažejo naravno in odprto.

Ko sem bila na praksi v vrtcu, sem se imela zelo lepo. Z otroki smo se dobro razumeli, igrali smo se, in ker je bil takrat ravno čas okrog pusta, smo izdelovali okraske in maske za ta čas. Otroci so bili različne starosti, zato je bilo še bolj zanimivo, ker so zganjali različne stvari, različno so se igrali, plesali, ... Otroci se med sabo dobro razumejo, kregajo se le za kakšno igračo, radi poslušajo pravljice in so zelo disciplinirani pri mizi. Vtisi o praksi so zelo lepi in komaj čakam naslednje šolsko leto.

Meni se je zdelo najbolj prisrčno, ko je fantek, katerega družino poznam, dobil sestrico in je potem ves dan govoril samo o tem. Tako je razveselil vso skupino. Podaril nam je tudi lizike!

Ko je bila v središču ena punčka, čisto preplašena, in si ni upala nič narediti, sem razmišljala, kako bi ji pomagala.

Pri delu sem se veliko novega naučila, kar bom rabila pri svojem delu. V vseh skupinah mi je bilo prijetno, najbolj pa pri otrocih, ki so najmlajši. Najlepše mi je pa bilo, da so nas vzgojiteljice v vrtcu prijazno sprejele in nam pomagale spoznati njihov in naš bodoči poklic.

Enkrat sredi februarja so se v vrtcu, v skupini piščančkov, ki so stari od enega do dveh let, pogovarjali o živalih pozimi. Ko jih je vzgojiteljica vprašala, zakaj je zajec pozimi bel, je fantek korajžno odgovoril: "Da ga ne zebe!"

Ko sem bila v vrtcu, se mi je najbolj vtisnilo v spomin to, ko je ravno takrat en fantek, po imenu Matic, naredil svoj prvi korak.

Zanimivo se mi je zdelo tudi takrat, ko sem otroke vprašala, kdo se je pokakal. Nobeden ni hotel priznati, vsak je obtoževal drugega.

Nekega zimskega dne je vzgojiteljica v skupino piščančkov (1- 2 leti) prinesla zimske obleke in otroci so se lahko oblekli.

DIJAKINJE 2.D RAZREDA SMO OB NOVEM LETU RAZVESELJEVALE PO VRTCIH IN DOMOVIH

Teden pred novoletnimi počitnicami smo dijakinje 2. d razreda predstavljale igrico z naslovom Mandijeva dobrota. To igrico smo igrale po vrtcih v Ajdovščini in v Vipavi ter v Zavodu za invalidno mladino v Vipavi in Domu starejših občanov v Ajdovščini. Nastopajoče smo prosile, da nam kar same povedo o doživetjih s predstav. Ali so bile priprave naporne in koliko časa ste porabile zanje?

Za igrico smo porabile veliko časa. Pripravljati smo se začele že mesec dni pred nastopi in po večkrat na dan. Naši mentorici prof. Tatjana Antonac in prof. Izabel Jovanovska sta bili z nami potrpežljivi in sta se trudili, da bi bila igrica čimbolje odigrana. V vloge smo se popolnoma vživele šele po nekajkratnih vajah. Vadile smo kar v šoli. Čeprav je bilo naporno, smo ob delu tudi uživale.

Koliko predstav ste zaigrale?

Igrale smo ves teden in od ponedeljka do petka odigrale 11 predstav. Vse predstave so bile čudovite, gostitelji zadovoljni, me pa vesele njihovih pohval in dobrot.

Ko jih je vzgojiteljica pospravljala, ena izmed deklic ni hotela vrniti bunde, rekla je: "Ne dam! Je moja". Veselo je tekala po igralnici z "novo" rdečo bundo.

Čprav so hospitacije le dvakrat na mesec, v vrtcu zelo uživam, saj tam delam, kar je meni najbolj pri srcu. Sem v družbi otrok, ki me z odkritostjo in smešnimi dejanji vedno spravijo v dobro voljo, tudi ko se to zdi nemogoče.

Nekega dne je v vrtec prišla mati in je svojemu otroku prinesla nepomenbno stvar, ki jo je pozabil doma. Ta otrok pa je zelo navezan nanjo. Začel je jokati, vraščati in trgati rože v vrtcu, ko je mama odšla. Vzgojiteljice so bile najbolj razburjene zaradi "lepih" rož. Otroka smo potolažili, vzgojiteljice pa so se potihoma smejale. Tisti dan je bil najboljši, čprav so vsi dnevi, ki sem jih preživela v vrtcu lepi.

Hospitacije v vrtcu so mi bile zelo všeč, ker sem bila med otroki. Najbolj se mi je vtisnil v spomin eden izmed otrok, ki je rad sam, se sam igra in je samosvoj. Vzgojiteljica ga mora spodbuditi in poklicati iz koticke, da se igra in sodeluje z drugimi otroki, drugače se sam ne uključi v skupno igro.

V skupini pikapolonic (starost 5 do 6 let). Neki fantek je nekega dne prišel v skupino z umazanimi očali. Nekaj časa je čudno gledal, nato pa je kar naenkrat jezno rekel: "Daj, obriši mi očala, ker te niti ne vidim!"

Najbolj smešna stvar je bila, ko so otroci morali otipavati stvari in povedati čimveč o določeni stvari. En fantek je moral opisati zobno pasto (tubo). Npr., da je tuba zaprta, težka, mehka, ... Namesto tega je rekel, da je zobna pasta zdrava za zobe, da očisti zobe in, če zob ne bi čistili, bi zgnili.

V vrtcu mi je vedno znova lepo. Najbolj so mi všeč najmlajši otroci, ki še ne hodijo in ne znajo govoriti.

Vzgojiteljica je pripovedovala, kako se je nek fantek, ker ni bil prvi pri sprehodu, začel metati po tleh in nazadnje je celo padel v blato zaradi trme.

Moja sošolka ima lepe košate lase, deklica iz vrtca pa ji je rekla, da ima lepo lasuljo. To se mi je zdelo zelo smešno.

Utrinki s predstav 2.d

Kdo pa je skrbel za kostume in sceno?

Vse to smo pripravljale pri likovni vzgoji. Naša mentorica za sceno in kostume je bila prof. Damjana Plešnar, ki nam je svetovala, kako in iz česa naj kaj naredimo. Seveda nam je sceno pomagal delati tudi razred, ki nam je prinesel še druge potrebne rekvizite.

Kakšen se vam je zdel odziv gledalcev?

Gledalci so nam navdušeno ploskali in bili nad našo igrico presenečeni. Otroci so nas ves čas gledali in so se v predstavo tako vživali, da so celo tekali za nami in nas klicali, saj bi se radi še naprej z nami igrali. Prav tako smo pritegnile pozornost odraslih, ki so razmišljali o pomenu igrice in se ob tem vračali v svoje otroštvo. Tudi naši sovrstniki in dijaki višjih letnikov so nas z zanimanjem spremljali in smo jih prav tako razveselile, kot najmlajše.

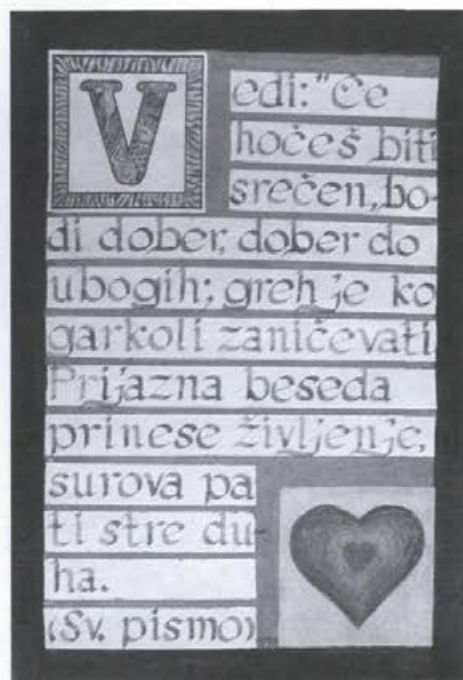
Kaj vam je bilo pri igrici najbolj všeč?

Razveselilo nas je že to, da smo skupaj sodelovale in ob igri zabavale zbrano občinstvo. Želja po igranju pa je bila še večja prav zaradi lepo pripravljene scene in kostumov. Naš priljubljeni dramski lik je bil medo, ki je otroke zabaval s svojimi vragolijami. Zadovoljne in ponosne bi bile, da bi lahko to igrico predstavile tudi še drugim.

Pripravile: Tatjana Vogrič, Katja Bavdaž, Daša Mlakar, Tina Svetičič

Alenka Rehar, 3.č

Anja Brezovnik, 1.č

O DOMSKEM ŽIVLJENJU - Urška Primožič, 3. d

Oh, mi ubogi srednješolci, ki moramo vsak teden od ponedeljka do petka živeti v dijaškem domu, ločeni od domačega ognjišča.

Ko sredi pestrega popoldneva opazujete stavbo, ki se drži naše srednje šole, si ne morete misliti, kako pestro je življenje v njej!

Namesto prijazne mamine besede, nas vsako jutro ob šestih prebudi glasba, ki jo vrtijo neutrudni radijci. No, nekatere zbudi, druge pa še bolj uspava, tako da včasih lovimo zadnje trenutke, da še pridemo pravočasno na zajtrk, ki nam je na razpolago samo do sedme ure. Po vseh opravljenih jutranjih toaletah in vrstah pred kopalnicami, se dom počasi izprazni in večinoma sameva do dvanajste ure, ko začnemo vsi trudni prihajati na kosilo, ki ga strežejo do štirinajstih in nič dlje. Po prosti urici pa sledijo učne ure.

Prvi in drugi letniki se zberejo v učilnici, kjer se od 15.00 pa do 16.30 ter po polurnem premoru, še od 17.00 do 18. ure pridno učijo ob prisotnosti vzgojitelja. Mi, ki obiskujemo že tretji letnik in smo seveda že resni ter pametni, pa se "pridno" učimo v svojih sobah. Tega učenja je na začetku šolskega leta malo manj, bolj ko se bližajo konference in s tem zaključene ocene, več ga je. Zdaj, ko zaključujemo šolsko leto, pa je boljše, da ne povemo koliko večernih, pa tudi nočnih ur žrtvujemo za naše znanje in boljše ocene. Seveda pa se zvečer in ponoči lahko učimo samo z dovoljenjem naše nočne vzgojiteljice, ki je nad vse razumevala in nam malce "pogleda skozi prste".

Po napornih učnih urah nam postrežejo z večerjo. Pridejo dnevi, ko si nad vse zaželimo specialitete, ki jih kuhajo naše mame. Do prihoda v dijaški dom marsikdo ni vedel, da je njegova mama tako izvrstna kuharica. Zdaj pa to že vsi vemo in vse bolj cenimo.

Po večerji pa končno prosto. To je čas, ko smo prepuščeni sami sebi, pa vendar morajo vzgojitelji vedeti, kje smo in kaj počnemo. Malo gremo po Ajdovščini, na sladolede, na ogled izložb, zapravljamo pa bolj malo, saj je dijaški žep prevečkrat prazen. Težko čakamo četrtna, saj imamo takrat podaljšan izhod do 22.00 in čas večkrat izkoristimo za obisk kina. Cela truma prijateljic, sošolk se sprehaja po mestu.

RAZVAJEN ZAJČEK - Dijakinje 2.č

Ob 50. obletnici ustanovitve naše šole, smo se potrudile tudi dijakinje 2.č razreda. Pripravile smo predstavo Razvajeni zajček. S prvimi vajami smo začele že konec februarja. Nekaj deklet je že imelo izkušnje z nastopanjem, za nekatere pa je bilo to prvič. Sprva si sploh nisem predstavljala, kako bo ta igra izgledala, a z vsako vajo smo dodelali nekaj novega in po dveh mesecih učenja se je pokazal rezultat. Generalko smo imele pred ostalimi dijakinjami. Kljub nekaterim spodrslijajem in raztrganim oblekam deteljic smo veselo odigrale še naslednjih sedem predstav, v vrtcih ob Hublju, na Ribniku, v Vipavi, ter v šoli na Otlci. Prav za vsako izmed nas je bil nastop v Zavodu za usposabljanje invalidnih otrok v Vipavi najlepše doživetje. Tam so nas otroci z navdušenjem sprejeli. Ob koncu predstave pa se nam je zahvalila ravnateljica ter nam kot darilo poklonila obeske, ki so jih lastoročno izdelali varovanci njihovega zavoda. Ob koncu lahko dodam le še to, da je bila vsaka predstava drugačna, nekaj novega, prepletena z lepimi doživetji, ki jih bomo ohranile v svojih srcih.

Kdor nas opazuje, si verjetno ne zamišlja, da prihajamo iz različnih delov Primorske in celo iz drugih precej oddaljenih krajev, kot je na primer Krško. V letih, ko obiskujemo srednjo šolo in preživljamo popoldneve v dijaškem domu, se med nami spletajo prijateljstva, za katera upam, da se bodo ohranila tudi po končanem šolanju.

Zvečer, ko se bliža ura spanja, je v dijaškem domu kot v čebelnjaku. Obiskujemo druga drugo. Velikokrat se zberemo v eni sobi, iz katere se potem sliši glasno smejanje, klepetanje, včasih pa tudi prepiranje. Takrat nam čas hitro teče in nemalokrat nas mora vzgojitelj opozoriti, da je prišel čas za umivanje in pripravo na spanje. V kopalnici nastanejo vrste ter tekmovanje, kdo bo prej pod tušem. Ob desetih, ko nam pogasijo luči, po sobah seveda ni miru in tišine. Tu in tam se včasih sliši tudi pritajeno hlipanje, saj pogrešamo svoje domače. Počasi pa se umirimo in - zdaj ena, zdaj druga - zaspimo; tako se dijaški dom pogrezne v tišino.

ANKETA O DOMSKEM ŽIVLJENJU

Dijakinje 1., 2. in 3. letnika so razmišljale in odgovarjale na anketna vprašanja o njihovem življenju v dijaškem domu. Predstavljamo vam rezultate ankete.

Kaj vam je v dijaškem domu najbolj všeč?

- 1.letnik: veliko družbe, gledanje TV.
- 2.letnik: prosti čas, dejavnosti - krožki, vitrina, Izhodi.
- 3.letnik: družba in spoznavanje novih prijateljev, mladinska soba, izhodi ob četrtkih, prosti čas.

Kaj vas v dijaškem domu najbolj moti?

- 1.letnik: učne ure, premalokrat na teden lahko vzameš izhod, sobe.
- 2.letnik: vzgojitelji so prestrogi, premalo svobode, preveč pravil, mrzla voda, radio se zjutraj prezgodaj prižge (budnica), učne ure, higiena umivalnic in wc.
- 3.letnik: hrana, 1x tedensko izhod, spanje že ob 21.00 in prezgodnje vstajanje, vzgojitelji so včasih preveč strogi, zaradi ostalih se ne moreš učiti naglas, premajhne sobe, neurejene.

Ali ste zadovoljni s hrano?

- 1.letnik: Ne, redko, nekaterim je všeč kdaj zajtrk, kdaj večerja.
- 2.letnik: Da, malokrat česa ne marajo.
- 3.letnik: Ne, le včasih so zadovoljne s hrano.

Z vzgojitelji in vzgojiteljicami se prav vse razumejo dobro. Kaj menite, ali so učne ure koristne?

- 1.letnik: + Da, saj se nemoteno učiš, ker so z nami vzgojitelji in si lahko med seboj pomagamo. -Raje se učim v sobi.
- 2.letnik: + Da, takrat se kaj naučiš. - Ne, ker ni nihče tiho, pa tudi raje se učimo zvečer ali zjutraj v sobah.
- 3.letnik: + Da, saj se takrat kaj naučimo in se tako pripravimo za naslednji dan, drugače bi izkoristili čas za druge nepomembne stvari. - Ne, v učilnicah nas je preveč in marsikdo se ne more posvetiti samo učenju.

Kako izkoristite prosti čas v domu? -Poslušamo glasbo, pogovori, grem ven (pijača sladoled), poležavam v sobi, družim se s prijatelji, berem knjige, po potrebi se učim, sem pri krožku, poslušam glasbo, gledam TV, klepetamo, rolanje, nakupovanje, sprehodi v naravo.

Kako se razumete s sossanovalci? -zelo dobro

Ali imate velikokrat domotožje? -1.letnik: enkrat tedensko, 2.letnik: enkrat mesečno, 3.letnik: enkrat tedensko/mesečno.

Ana Maraž, 1.č

Irena Medved, 1.č

Tina Svetičič, 2.d

Novožilova in Cigoj na plesišču

Mojca Velikanje, 2.č

SVETOVNA PRVAKA ANASTAZIJA NOVOŽILOVA IN MIŠA CIGOJ - Ema Šesek

Kot veste, se je Miša Cigoj, dijak 4. letnika gimnazije, s soplesalko Anastazijo Novožilovo, letos odlično odrezal na svetovnem prvenstvu med starejšimi mladinci v standardnih plesih. Zasedla sta namreč 1. mesto in s tem dokazala, da sodita v sam svetovni vrh.

Izkoristila sem priložnost in Miša, kot tudi Nastjo, vprašala nekaj stvari, ki gotovo zanimajo tudi vas.

Ker smo prijatelji, smo se dogovorili, da se bomo tikali.

Miša koliko si bil star, ko si začel s prvimi plesnimi koraki in kdo te je sploh navdušil za ples?

Star sem bil 6 let in mama me je vpisala v tečaj plesne šole Urška.

Kolikokrat na teden si imel treninge?

Dva krat na teden, kasneje trikrat na teden, zdaj pa vsak dan.

Kdaj si začel s tekmovanji?

Leta 1991 na tekmi v Renčah, na kvalifikacijskem turnirju.

Kako pa so na to gledali tvoji starši, prijatelji, učitelji?

Starši so me najprej priganjali in kasneje spodbujali, tudi danes je tako. Prijatelji so se mi najprej smejali, sedaj pa me spoštujejo.

Zdaj si dijak 4. letnika gimnazije, glede na to, da imaš veliko treningov, me zanima, kako uspeš uskladiti treninge s šolskimi obveznostmi?

Čas si razdelim na dva dela: ko se učim, se učim, ko plešem, plešem. Tri tedne plešem in en teden delam za šolo.

❖ Katere so bile pomembnejše postaje v dviganju k plesnemu uspehu?

❖ 1994 - državni prvak v pionirski kategoriji v kombinaciji

❖ zmaga na mladinskem plesnem festivalu v Blackpoolu v Angliji v Jiveu

❖ 1999 - državni prvak v vseh treh disciplinah, isto leto 5. mesto na svetovnem prvenstvu starejši mladinci kombinacija na Jalti v Ukrajini.

❖ 2000 - svetovni prvak-standardni plesi Kijev Ukrajina

❖ 2001 - 2. Mesto na državnem prvenstvu v standardnih plesih - člani, 4. Mesto - latinsko-ameriški plesi - člani

❖ 1. mesto - svetovni prvak v standardnih plesih - člani - Moskva

MEŠANI PEVSKI ZBOR "STANKO PREMRL" PODNANOS

Moje prvo srečanje z zborom se je začelo z avdicijo. V razred, kjer sta bila zborovodja in pianino, nisem vstopila ravno samozavestno, sem se pa vrnila precej potolažena. Kot vsi ostali sem tudi jaz "preživela". Ko smo pa po srečanju klepetali, se mi je zgodil polom: zareklo se mi je namreč, da sem predsednika vljudno naslovila z "vi". Kakšna napaka! Takoj smo dobili lekcijo: tukaj se od devetega do devetindevetdesetega leta tikamo.

Zelo mi je všeč, ker smo začeli na predvečer kulturnega praznika peti po okoliških vaseh pesmi iz ljudske zakladnice. Seveda se ne moremo upreti raziskovanju podzemnih delov hiš, v katerih so okrogli leseni sodi in v njih slastne kapljice. Moram pa reči, da ta običaj izpolnjujemo dosledno po stari "pivski" navadi. S tem dajemo možnost občutka narodne pripadnosti tudi prihodnjim rodovom.

In potem spet vaje v torek, vaje v petek. Sedaj le še ob petkih. Včasih so dobre, včasih "manj dobre"; velikokrat pa nas na stole priklene energija, ki jo izžareva zborovodja. Posebno zanimivo je na začetku leta, ko začnemo peti nove pesmi in nam pogledi drsijo po novih obrazih. Ti so najbolj zanimivi.

Patricija Fabčič, 5.e

Zdaj si svetovni prvak, kako se počutiš v tej vlogi?

Kot vedno, običajno, nič posebnega, le, da bolj odgovorno počenjam vse stvari.

Kako pa na to gledajo sošolci, prijatelji?

Zelo me spoštujejo.

Nastja, kot vemo, si prišla iz Rusije, prav gotovo pa nekatere zanima, kako si se uživala v drugačno okolje?

Dobro so me sprejeli, Miša in njegovi starši.

Slovenija mi je všeč. Že ko sem pred štirimi leti bila na Bledu, sem si želela, da bi se lahko preselila v Slovenijo in da bi lahko plesala z Mišo. Slovenija - to je majhna, udobna in topla država z dobrimi ljudmi. Še bolj pa mi je Slovenija postala všeč, ko sem spoznala prijatelje, trenerje in starše drugih otrok.

Ali kaj pogrešaš starše in prijatelje iz domačega okolja in kako pogosto se videte?

Seveda pogrešam starše in brata, pa tudi sestro, ki jih imam zelo rada, vendar se trudim, da ne mislim preveč o tem. Pogosto pišem domov fakse, starši me velikokrat pokličejo. Mnogokrat sanjam o svojih domačih in prijateljih. V Rusijo grem enkrat na tri mesece, vendar pa sem z njimi malo, ker delam izpite za šolo.

Kdaj pa si začela s plesom?

S plesom sem začela pri šestih letih in pol, po polletnem učenju plesa pa sem že bila na prvi tekmi. Osem let sem plesala v Trkutsku, nato pa sem se preselila v Moskvo.

Na nekaterih fotografijah sem opazila, da imaš krasne obleke, kdo sploh skrbi zanje?

Obleke mi šiva mama. Ideje zanje pa si izmišlja vsa družina.

Kdo skrbi za vajino zunanjo podobo?

Miša: Midva sama, vsak zase. Modno šiviljstvo Tonija za latinsko-ameriške plesne, frak šiva 85 let star gospod Kokelj iz Ljubljane.

Nastja: Za zunanjo podobo skrbim sama (frizuro, make-up ...).

Pravijo, da naj bi se soplesalca razumela, saj drugače, ne bi mogla skupaj plesati, kako je to pri vaju dveh?

Miša: Sva kot brat in sestra in se zelo dobro razumeva.

Nastja: Dobro se razumeva. Pri treningih pa si oba prizadevava; da bi dosegla skupen cilj in ga tudi doseževa.

Ali se spopadeta s kakšnimi težavami na treningih in tekmovanjih?

Miša: Vse težave premagava pogumno.

Nastja: Na treningih pride včasih do nesoglasij, vendar pa brez potrpljenja in dela nič ne dosežeš. Rekla bi, da večjih težav nimava, tudi pri tekmah ne. Vedno sva dobre volje in se dobro počutiva v atmosferi tekmovanja in nastopa.

Včasih pa se tudi ne moreva udeležiti kakšnega tekmovanja, zaradi finančnih težav, kajti to je zelo drag šport.

Zahvaljujem se za podporo staršem Miša, Primorju, Mlinotestu in čevljarstvu Peta v Ljubljani, vsem, ki nama zelo pomagajo.

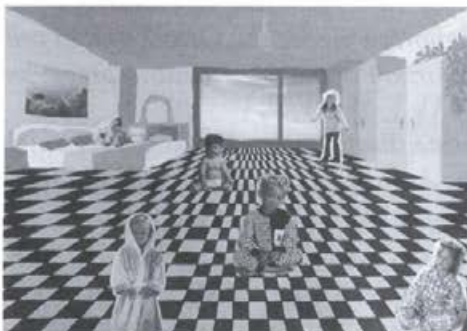
Kako sta se izoblikovala v tako uspešen plesni par?

Miša: Do sedaj sva si pridobila že veliko izkušenj bridkih in lepih, a vse naju utrjujejo.

Kakšni so vajini cilji/ načrti za prihodnost?

Miša: Čim hitreje napredovati in nekoč postati svetovni prvak med člani in kasneje med profesionalci.

Za pogovor se vama najlepše zahvaljujem in želim, da bi se vajini načrti utesničili.

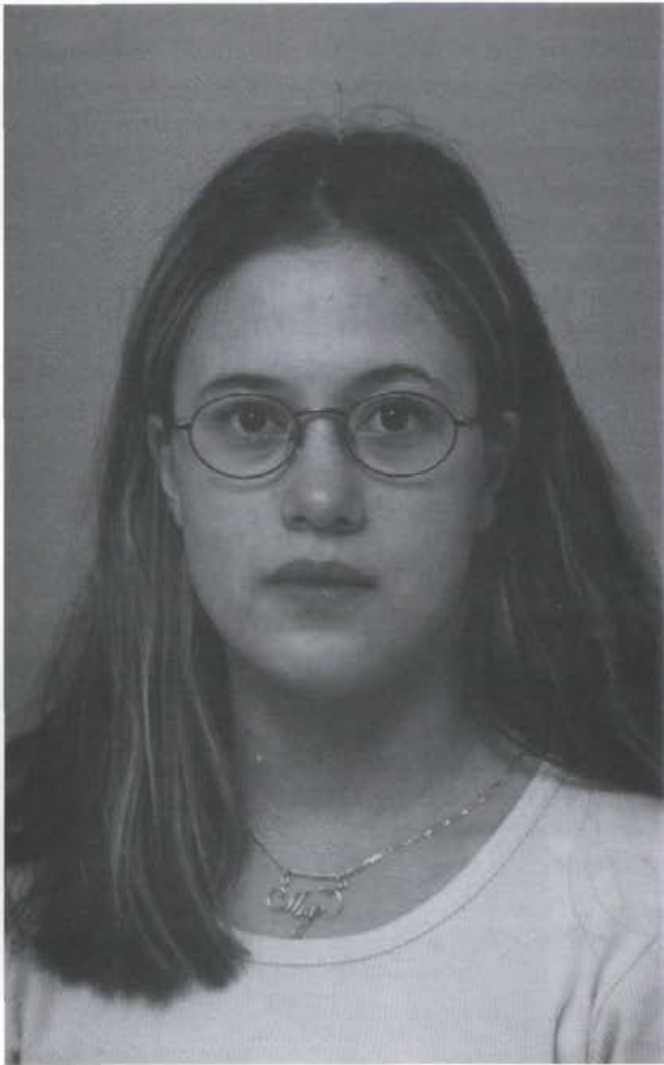

Danjela Jež, 2.letnik

Sara Rupnik, 2.č

PO GLASBENI POTI ... - Maja Porta, 1.č

Rada pišem, toda pisati o sebi je težko. Pa bom vseeno poskusila. Sem Maja Porta, doma iz Knežaka, dijakinja prvega letnika predšolske vzgoje. Za ta poklic sem se odločila iz dveh razlogov. Prvi je ta, da imam zelo rada otroke. Drugi pa, da zelo rada pojem, igram klavir in plešem. In otroci imajo to radi.

Ni še tako daleč čas, ko sem bila tudi sama še otrok. Starši so že zgodaj opazili, da rada pojem in da me pritegne vse, kar je povezano z glasbo. Starejši sestra so kupili "sintesaizer". Postal je moja edina "igrača". Cele dneve sem presedela ob njej in raziskovala skrivnostni svet tonov in tipk. Zelo hitro sem znala zaigrati nekaj otroških pesmic. Not takrat še nisem poznala, zato sem igrala po posluhu, zraven pa veselo prepevala.

Bila sem v drugem razredu osnovne šole, ko sem prvič nastopila na festivalu Naj popevka v Ilirski Bistrici. To je bilo tisto leto, ko je Darja Švajger pela na Evroviziji pesem Prislubni mi. Pesem mi je bila zelo všeč, zato sem se odločila, da na festivalu zapojem ravno to pesem. Nihče ni verjel vame. Pesem je bila težka, jaz pa tako majhna, z nežnim, otroškim glaskom. Toda z vajami in trmo, pa tudi s pomočjo takratnega učitelja solopetja Boga Hvale iz studia "H" v Trbovljah, sem presenetila vse. Premagala sem vse nastopajoče in dobila prvo nagrado strokovne žirije in občinstva. O meni so pisali v časopisu, bila sem na radiu in to mi je dalo novega elana na glasbenem področju.

Vpisala sem se v glasbeno šolo, kjer sem igrala klavir, kasneje pa sem obiskovala tudi solopetje. Pela sem na različnih šolskih prireditvah, bila sem redna gostja Naj popevke, kjer sem pobrala kar nekaj prvih mest. Kot devetletna deklica sem

nastopila v oddaji pod klobukom, kjer sem v živo zapela pesem Alenke Godec - Sama. Večkrat sem pela na Karaokah, pa v Mariboru na festivalu Otroci za otroke, ter na festivalu Črtica. Pela sem tudi na Veselem toboganu, postala zmagovalka in za nagrado dobila izlet v Benetke. Dve leti sem sodelovala v oddaji ŠKL Demo hit, kjer so mi posneli tudi videospot. Najbolj pa sem ponosna na svoj nastop na Unicefovem koncertu v ljubljanskih križankah, saj sem takrat morda pomagala kateremu od tisočih lačnih otrok.

Za mano je že veliko nastopov in nekatere sem žal pozabila. Zelo dobro pa se spominjam nastopa na naši šoli, posebno zato, ker ste me radi poslušali in nagradili z bučnim aplavzom. Zdaj imam priložnost, da vam rečem hvala.

O sebi pa moram povedati še to, da sem posnela svojo pesem Radi smo skupaj. Imela sem tudi svoj ansambel, ki pa je žal razpadel. Kot osmošolka sem s pomočjo sošolke ustanovila otroški pevski zborček Medvedki. Otroci so radi prihajali na vaje in ob našem prvem nastopu smo bili izredno pohvaljeni (tudi v Primorskih novicah). Trenutno prepevam v dveh pevskih zborih-na naši šoli in pa v Ženskem pevskem zboru Prem.

Kaj naj še napišem o sebi? Morda to, da glejte oddajo Pod klobukom, kjer boste slišali prepevati nekoga, ki ga med odmori srečujete na šolskih hodnikih. In če boste slučajno prižgali TV takrat, ko bosta Spidi in Gogi zabavala otroke, bo v Kaktusovi lestvici predstavljen nekdo, ki ga morda poznate. Da, to bo fazanka iz 1č.

Pa lepo se imejte in uživajte v glasbi.

Dijakinja 2.letnika PV

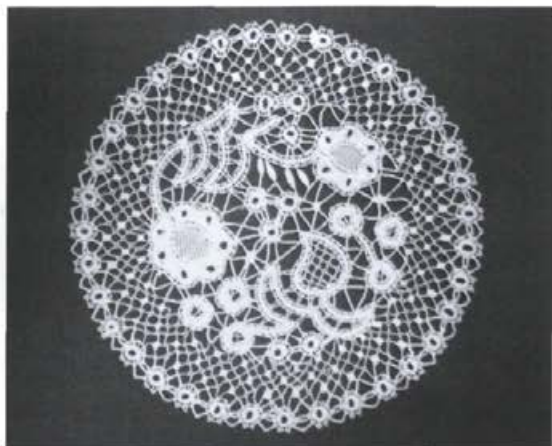
Dijakinja 2.letnika (PV)

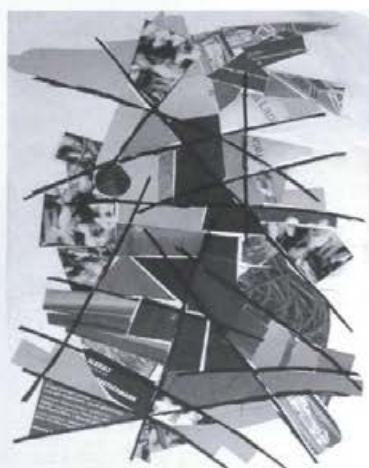
Kris Stopar, 1.b

NELOČLJIVA PRIJATELJA - Tina Gregorc, 2.b

Skoraj vedno čaka v kotu, tiho in mirno. Včasih po več dni ne spregovoriva - meni ni do pogovora, on pa tako in tako le molči. Tako se zgodi, da se kuja, ko ga po dolgem času ogovorim. Trudim se, da bi odgovoril kaj več kot bzzzzzz ... , pa le s težavo spravim besedo iz njega. Dolgo traja, preden mi zaupa, kaj ga tare. Takrat ostanem z njim kakšno urico več. Kmalu se ne trma več. Jaz se s prsti sprehajam po njegovem vratu, on pa poje in poje tako lepo, da vem, da mi je vse odpustil. In sva spet prijatelja. Oh čelo, kaj bi jaz brez tebe!

Adrijana Mavri, 1.d

Tine Škrli, 1.c

Miha Bratina, 1.b

MOJA POT V KLEKLJARSKIH VODAH

- Adrijana Mavri, 1.d

Predstavila vam bom svojo pot, oziroma kar potovanje med klekljni, papirci, bulami, ... V čipkarsko šolo sem začela hoditi v prvem razredu osnovne šole. Kdo me je navdušil, ne bi mogla točno reči. Tisti čas je bila čipkarska šola bolj hit, kamor so se množično vključevali vsi učenci prvih razredov. Moja prva učiteljica je bila gospa Aleksandra Pelhan. Razkrila mi je osnovne tehnike klekljanja. Pod njenim budnim očesom sem se prvič pripravljala na čipkarski festival v Idriji. Kakšne vidne uvrstitve ni bilo, sem pa zato prvič videla, kako poteka tekmovanje v klekljanju. V novem šolskem letu smo dobili novo učiteljico in ta je bila gospa Stana Freljih, ki me je poučevala do konca osnovne šole. Z njo smo se učili novih tehnik klekljanja in se izpopolnjevali v natančnosti in lepoti klekljanja. Vodila nas je po slovenskih krajih, kjer smo predstavljali idrijsko čipko. Tako sva s sestro skupaj klekljali v Preboldu pri Celju, v Ljubljani na gospodarskem razstavišču, pa na Bledu. Veliko smo klekljali tudi doma v Cerknem na raznih prireditvah. Tega je bilo zelo veliko, saj smo hoteli, da vsa Slovenija spozna idrijsko čipko. Tudi čipkarskih festivalov sem se redno udeleževala, kar se je videlo tudi v mojih vse višjih rezultatih. Najbolje sem se odrezala v 6. razredu, ko sem v kategoriji "starejši otroci" dosegla 3. mesto. Čipkarski festival mi je pomenil vrhunec čipkarskega leta, zato sem se jih vsakega zelo veselila. Skozi vseh osem let sem naklekljala veliko čipk, eno od teh vidite ob besedilu. Vse čipke, ki smo jih v čipkarski šoli sklekljali, in so bile višje težavnostne stopnje, so na koncu šolskega leta odpotovale po Evropi, nekatere pa tudi po svetu. Ob koncu 8. razreda in ob koncu čipkarske šole, sem dobila pohvalo za uspešno delo v čipkarski šoli, na kar sem zelo ponosna. Še naprej rada klekljam. Za božične in novoletne praznike ponavadi s sestro sklekljava čipke za na voščilnice. Ponavadi klekljam ob vikendih, ko pridem iz šole domov, in pa med počitnicami. Z učiteljico gospo Stano Freljih sva še vedno v prijateljskih stikih, kar me zelo veseli. Zadnje čase naju s sestro spodbuja, da bi šli klekljat na čipkarski festival v kategoriji odraslih. Ne vem, mogoče se bova prav letos šli pomerit z vrsticami in obujat spomine na napete trenutke, ko smo čakali rezultate. Vendar pa boste ob koncu tedna pri nas doma še naprej lahko slišali melodijo klekljnov.

INTERVJU S SKUPINO CLOUDLAND

-Urška Breclj, Polona Lokar, 1.b

Najprej se nam predstavite!

Simon Mislej- Simič- bobni

Jani Pelhan- Pelhan- bas kitara

Aljoša Todorovič- Todo- kitara,

Tadej Grahovac- Tade- kitara, back vokalk

Visar Arifi- Arifi- vokal

Kako se imenuje vaša skupina in kdo je izbral to ime in zakaj?

Imenuje se Cloudland in ime za skupino je izbral Aljoša

čisto brez posebnega razloga.

Ali ste že prej obiskovali glasbeno šolo?

Seveda, nekateri: (Simon- bobni, Visar- klavir) ostali pa smo se naučili sami.

Kje ste se zbrali in kdo je dal pobudo, da bi lahko ustvarili band?

Že od malega smo bili prijatelji in v šoli je zrasla ta ideja.

Kdo vam piše besedila in glasbo? Koliko pesmi ste že napisali?

Besedila piše Aljoša, glasbo pa tudi Todo za eno kitaro in bas, Simon za bobne, Tadej za drugo kitaro. Imamo 10

pesmi.

Kakšno zvrst glasbe pa sploh igrate? -EMO

Ali ste imeli že kakšen nastop?

Ja imeli smo nastop pod knjižnico v prostorih društva Jutro.

Kje in kolikokrat na teden imate vaje?

Vaje imamo pri Simonu v hramu in to dvakrat tedensko.

Ali ste posneli že kakšen CD?

Ja, posneli smo samo Demo.

Ali vam pomaga do od starejših?

Pomaga nam Likar Matej, član skupine Up John.

Likovno ustvarjanje - obe sliki Janez Plešnar, 3.b

ZAČELO SE JE S FATO, NADALJEVALO SE BO Z ...

Komaj 15-letna Neda Cuder iz Bovca je že doživela izkušnje slavnih igralcev nanizanke TV-Dober dan. Skupaj s sošolci so posneli dva dela nanizanke in spoznali glavne junake te nanizanke.

Kdaj ste se prvič odločili za to igro?

Do uprizoritve je prišlo naključno. Lani smo pred novim letom pripravljali novoletno zabavo, na kateri naj bi vsak razred predstavil svojo igro. Tako nam je prišlo na misel, da zrežiramo igro TV-Dober dan.

Kako ste si določili vloge?

Predsednica razreda si je že predstavljala vsakega v svoji vlogi. Ko je prišla na vrsto Fata, so vsi sošolci zavpili, da bi bila najprimernejša jaz, saj naj bi najbolje opravila svojo nalogo. Ko smo določili vlogo, smo se dogovorili za scenarij.

Kdo ga je napisal?

Dva sošolca in sošolka, idejo pa so dobili iz posnetkov originalnih epizod.

Koliko časa ste potrebovali, da ste se naučili vse besedilo?

Ker nismo imeli na razpolago veliko časa, smo vadili zelo intenzivno in tudi med poukom smo si vzeli nekaj časa za vajo.

Kje je bil vaš prvi nastop in kako so se nanj odzvali gledalci?

Bil je v OŠ Bovec, kjer so si vsi občani ogledali igro, odziv pa je bil neverjetno dober in že takrat so se začele prve pohvale.

Kako ste se spoznali z igralci nanizanke TV-Dober dan?

Ker smo hodili na veliko predstav, smo postali "slavni" in eden izmed igralcev je sporočil to ostalim. Nato je prišel njihov scenarist v Bovec in nas poskusno posnel. Kaseto so si igralci ogledali in bili navdušeni nad našimi interpretacijami. Povabili so nas v Ljubljano in tam smo spoznali njihovo delo ter videli čarobnost prave TV. Doživeli smo nepozaben izlet in hkrati zanimivo druženje z igralci.

Je bilo snemanje naporno?

Niti ne, saj sta prevladala zabava in smeh.

Boste morda igrali še kdaj?

Verjetno ne, saj smo šli vsak svojo pot v srednjo šolo. Zagotovili pa so nam delo na TV, če ne bomo v šoli uspešni, saj so novi obrazi s talentom pri njih vedno dobrodošli.

Najlepša hvala za kratek in prijeten intervju!

SPRAŠEVALA: I.č SŠ Veno Pilon Ajdovščina
ODGOVARJALA: Neda Cuder

MED OBLAKI - Tine Tomažič

Svoj prosti čas skušam preživeti na kar se da zanimiv način. Mnogim se zdi to, kar počnem izzivalno in nevarno, vendar ni res tako. S čim se torej v največji meri ukvarjam? Z jadralnim letenjem. Jadralno letenje je bila prva zvrst letenja sploh. Že v 19. stoletju so si zanesenjaki spretno izdelovali jadralna letala, ki pa so večinoma končala kot kup trsk in platna. Žal so bile tudi poškodbe v zgodnji dobi jadralnega letenja vse prej kot redke, prav zato morda še vedno ostaja neprijetni priokus opazovalca, ko opazuje neslišno elegantno ptico, kako drsi skozi zrak.

Do današnjih dni pa so tehnika in materiali napredovali že do take mere, da lahko brez dvomov trdimo, da je jadralno letenje veliko varnejše kot pa na primer prečkanje ceste (!!!) na prehodu za pešče. Mirne duše se lahko znebite predsodkov o (ne)varnosti letenja.

Mnogi izmed vas se sprašujete, kako jadralno letalo sploh ostane v zraku, če pa nima motorja?!? Res je, motorja ni, zato pa je gonilna sila mati narava, predvsem sonce, ki s segrevanjem zemlje ustvarja dvigajoča se področja zraka. Res se sliši čudno, vendar zrak v resnici nikoli ne miruje. Jadralec s svojim letalom išče ta področja, imenovana tudi termika. Več termičnih stebrov kot najde, višje se lahko povzpne in dlje lahko poleti. Da, tudi daljši poleti z jadralnim letalom so možni; prav letos je jadralska odprava v Argentini sklatila kar nekaj svetovnih rekordov. Najdaljši med njimi znaša 2450 km, in to v enem samem dnevu, saj morate vedeti, da je jadranje časovno omejeno z dolžino dneva (ponoči jadranje skoraj ni mogoče). 2450 km v dobrih 14-ih urah, to pomeni, da je letalec Ohlmann letel povprečno s hitrostjo kar 180 km/h. Mogoče se vam to zdi neznatno, vendar predstavljajte si avto, ki pelje 14 ur 180 km/h brez motorja! A vrnimo se raje na domača tla.

Tukaj v Ajdovščini imamo v aeroklubu 4 jadralna letala, od tega 2 dvoseda ter 2 visokosposobna, tekmovalna enoseda. Vsako leto se prirejajo tudi tečaji za nove jadralne pilote, za katerega se lahko prijavi vsak, omejitev praktično ni. Začetno šolanje traja približno 4 tedne, v tem času vas naučijo leteti do te mere, da ste sposobni leteti samostojno. Nadaljevanje letenja je precej bolj zanimivo, saj naprej skupaj z učiteljem odkrivате skrivnosti jadriranja, kmalu za tem pa jadržate tudi že sami. Če pokažete zadostno letalsko znanje, lahko že čez nekaj mesecev napredujete in začnete leteti s tekmovalnimi letali, ki vam odkrijejo nove možnosti daljših preletov. Vse ostalo je odvisno od vas samih...

Torej, po pameti, in se vidimo na letališču!

KAKO IZKORISTITI PROSTI ČAS?

Mnogo je načinov, kako zapolniti urice, ki nam ostajajo poleg učenja in ostalih obveznosti. Lahko se ukvarjamo s športom, poslušamo glasbo, beremo, ali pa si dodatno nabiramo praktično znanje za življenje. Pri nas doma ne manjka takšnih priložnosti za delo; na vrtu, pomoč staremu očetu pri gospodinjskih opravilih, ... , ali pa pomoč mami v pekarni.

Moja mama ima namreč že od leta 1990 pekarno "JEŽEK", ki se je sprva razvila s peko kruha, postopoma pa tudi z izdelavo slaščic. Ker imamo širok spekter izdelkov (izdelujemo kekse, potice, zavitke, šarklje, kremšnite, torte...) in pokrivamo trg od Bovca do Sežane, Idrijsko regijo ter Vipavsko dolino z Goriško, je včasih potrebna tudi pomoč družine.

Spominjam se, da sem že majhna pomagala pri prebiranju orehov in pakiranju velikonočnih izdelkov. Sedaj pa se lotim tudi kakšnega bolj zapletenega dela. Najraje pomagam pri izdelavi tort (režem sadje, mešam kreme, ...) ter sprejemanju naročil. Včasih se tudi sama podam v vlogo slaščičarja in izdelam torto za prijatelja ali prijateljico, ki praznuje rojstni dan. Seveda nisem tako spretna kot slaščičarski mojster, ampak mi kar gre. Ob obisku strank jim sama oddam naročeno in izbrano pecivo ter izdam račun. (Seveda k temu spada tudi kaj za v moj žep.)

Mislím, da je zelo koristno, da na tak način zapolnim svoj prosti čas, saj s tem pridobivam delovne navade in hkrati pomagam svojim staršem.

Katarina Jež, 1.c

YEEEEAAH!™ - Poročilo: smučanje

Eno tistih, ne preveč mrzlih deževnih juter, ko si še vsi želimo spati tam na suhem doma, smo se mi zagnani smučarji že zbirali na parkirišču pred športno dvorano in ugibali, kateri učitelj bo vodil katero skupino. No ja, mi smučarski učitelji smo se bolj zanimali, koga bomo kaj naučili in kako. Kaj kmalu smo ugotovili, da je to prenaporno in smo se raje posvetili zajtrku, ki nam ga je z vso pozornostjo priskrbelo vodstvo, ter se zleknili na sedeže v avtobusu: "naslednja postaja hotel Cerčno". Da nam naslednjih pet dni ne bo dolgčas, smo ugotovili že v drugi "rajdi", saj so dijakinje takratnega 2.č in 2.d očitno zelo dobro spale in so bile zelo dobre volje, polne elana in novih domislic, ki jih ni in ni zmanjkalo. No pa naprej k našemu strogo kronološkemu poročilu, po katerem smo se prvi dan po hudih naporih (padanju - vstajanju, "štanfanju", obujanju ...) razvrstili v strogo, po znanju in prijateljstvu, razdeljene skupine, katere so od tedaj naprej držale skupaj kot konbinezon, aja, pardon kot "rit in srajca", no bili smo kar ta pravi skupaj. Strogo po načrtu smo drsali sneg do kosila, "ko smo si bili edini, da naše

babice kuhajo precej bolje, ampak...", in nato smo se glede na vreme (dež z vejtrm in snega prou malu!!!) okoli 15:00 vsi "gnili", (nje tu ni slovnično no, ok, vsi popolnoma premočeni) usidrali v avtobuse, kjer je bilo, kot že vemo za zabavo dobro (working social) poskrbljeno, no še pomahali smo tistim Cerkljanom kateri so naše "dile" (aja smučiči) zaklenili v kesone in se odpeljali v Ajdovščino, malo bolj toplo, deževno pa "glij" toliko. Zbolelo nas ni veliko, zato smo se naslednje jutro spet zbrali, le da tokrat kot že stari znanci, in potem z veseljem trpeli eden z drugim in samim sabo skozi dan. In tako naprej in tako dalje vseh pet dni.

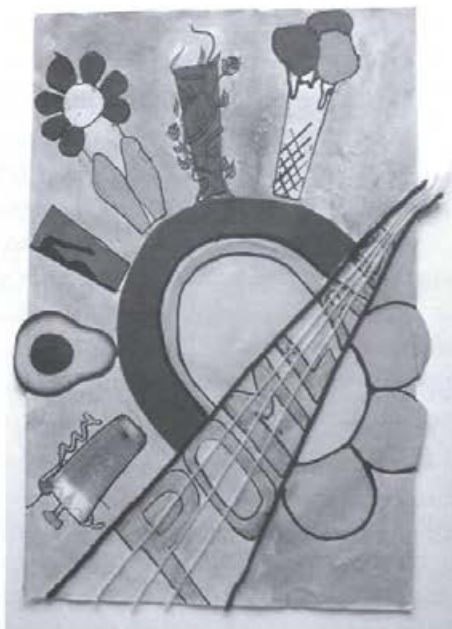
Posebna zahvala gre vodstvu naše šole in sodelavcem, ki so vložili v smučanje veliko svojega časa in truda, predusem pa veselja ter omogočili nam dijakom zanimiv stik z naravo, ki bo mnogim v trajen spomin večini zagotovo lep!

Za konec pa en lep smučarski: **YEEEEAAH!**

Andrej Božič, 3.b

PAZI KAKI!!! - Zlatko Vidrih 4.a

Aneja Ličen, 1.b

Nik Stopar, 1.b

Na žalost gre stvar nekako takole. Vsaka stvar ima dve plati in tako je tudi z medaljo, tudi s traktorjem in, po pričevanju lokalnih nabiralcev gob, čevapčiči. Iz tega lahko sklepam, da ima tudi zid na moji desni na drugi strani drugo plat, vendar se mi trenutno ne da iti pogledat, zato bo najbolje, da se kar strinjate z dejstvom. Kakorkoli že, neglede na to, da ima večina stvari dve plati, obstajajo tudi reči, ki imajo tudi tri ali več le teh (beri, strani) in verjetno se strinjate, da zna to biti kar nadležno. Za nadaljnje branje si bomo pomagali z izpeljavo iz trditve, da ima vsaka stran dve plati. Trditev se bo potemtakem glasila: Vsaka stvar ima vsaj dve strani. Poudarjam "vsaj", saj se verjetno vsaj osemdeset procentov dijakov strinja, da četudi je stvar še tako zanimiva in nas skoraj prepriča, si želimo nasprotno in je najbolje, če je strani karseda malo, najraje pa nič.

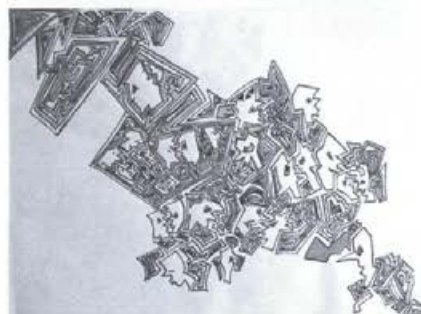
In kaj sedaj? Že vemo, o čem govorim? Razočarali ste me tisti, ki ste menili, da gre za Batmana na tržnici, ki se ne more odločiti, ali bi kupil kolerabico po dvesto tolarjev za kilogram ali sadike *Lycopersicon esculentum** po petindvajset tolarjev za sadiko, in ki se potem odloči za kolerabo, ker mu skriti glas v glavi namigne, da se ne bi mogel zadržati ter bi pojedel paradižnik prej, kot bi le ta dozorel, obenem pa bi vedel, da paradižnik vsebuje solanin, čeprav res le v majhnih količinah, zaradi katerega odsvetujejo uživanje nezrelih sadežev v večjih količinah. O tistih, ki ste imeli v mislih svetovno prvenstvo izbiranja milnih kosmičev iz pralnega praška, pa ne bom niti začel.

Iskrene čestitke vsem tistim, ki ste trezno dognali, da bom mimogrede omenil tudi mobilni telefon, na žalost pa moram tudi vas razočarati.

Zapleteno, a ne? Stvari z več stranmi, za katere bi najraje videli, da bi jih imele čim manj, dasiravno nas včasih prepričajo, da si želimo nasprotno, so splošnemu občestvu poznane kot knjige. Nikoli jih ni bilo dovolj. Hvala knjigam, brez njih bi verjetno nemočni, brez kondicije obstali v najboljšem primeru v kakšnem jarku, če bi se nam seveda uspelo prebiti do tam. Večina nas pa bi verjetno nemočno obtičala na stopnici pred vhodom v hišo ali, kar je bolj verjetno, pred pločnikom. Dvanajst let. Dvanajst let je že tako, čeprav, je stvar postala zanimiva šele v zadnjih štirih letih, ko je bila

Mojca Bratina, 2.č

Ana Maraž, 1.č

Irena Breclj, 1.b

masa knjig v šolski torbi na meji sprejemljive. Dvanajst let, osem plus štiri, najmanj petsto metrov, vsak dan vsaj 5 kilogramov. Ni ga atleta, ki bi vzdržal tak napor. S prenašanjem torbe od doma v šolo, iz šole domov smo se krepili iz dneva v dan, ne s športno vzgojo. Navrzimo še kak težak dogodek na vrh vsega in preprost izračun nam pokaže, da smo do neimenovanega dela telesa, v neimenovanem kupu iztrebkov, neimenovane živali. Pognali smo korenike in počasi rasli. Dogodki, prijetni ali manj prijetni, katerih se spominjam le kot zmes nejasnih podob, so nam bili substrat.

So leta minila? Prvič in zadnjič brez knjig na hrbtu smo vstopili v stavbo, ki smo jo naslednje štiri leta imeli za drugi poštni nabiralnik, ali z eno besedo šolo, ko smo prišli na informativni dan. Zvedeli smo marsikaj zanimivega, med drugim tudi to, da so naše ritke vsega site, ker da ne marajo mortadele in niti ne ta male suhe salame. Potem je bilo le še vprašanje časa, kdaj se bomo zlomili. Počutili smo se kot slavni triglavi hrček iz risanke, kot Hrabri mišek, katerega nam RTV Slovenija ni hotela ponovno predvajati, čeprav smo ji trikrat poslali prošnjo, s podpisi vseh članov naše razredne skupnosti. Malo smo se kregali, nekateri so si v štirih letih vzeli čas za umivanje. To se je seveda tudi poznalo pri šolskem uspehu, ki ni mogel biti bleščeč, če si izgubljal čas z nepotrebnim umivanjem. Vzpenjali smo se ter se vedno bolj bali padca, zato smo večkrat tudi zdrsnili nazaj na dno; kajti vsak ve, da je bolje več padcev z prvega nadstropja kot eden s petnajstega. Še sedaj ne vem, zakaj Fazani. Predvsem pa si vsa štiri leta nihče ni drznil omeniti velike besede na M. Ogibali smo se ji kot rokerje rejva, dokler ni udarila tudi po nas. Dvakrat je pozvonila in vstopila, čeprav smo ji rekli, da ni nikogar doma. Kar je, je. Matura je tu in to ponavadi pomeni, da letimo iz šole. A smo zato fazani v prvem letniku, da bomo čez štiri leta zleteli iz šole? Ne vem. Na žalost. Res ne, dejstvo pa je, da moram stran, ker je nekdo zavpil: "Pazi kakiii!" in še prijatelji se zunaj igrajo v peskovniku. Grem jim pokazat nov avtko.

*-Navadni paradiznik, ki spada v družino Solanaceae.

MOJ METULJ

Kdaj bo prišel ta dan,
ko bo moj metulj dobil krila?
Tako zelo me rani,
ko se steber upogiba k tlom ...

Poglej v ogledalo
in videl boš četrto dimenzijo.

Ta,
ki te vleče v svoje razsežnosti,
da boš nekoč postal nekaj.

Tvoje sanje,
ki ti govorijo,
da je angel utelešen metulj.

In ti ga podzavestno
občuduješ.

Moj metulj,
ki me trpinči,
trpi mi duša,
telo in žile mi vleče skupaj.

Čakam,
da vzleti
in bova končno svobodno
zadihala.

Mojca Bernik, iz zbirke Jokajoči angel

Med čermi odraščanja

Zapihal je vetrič na Zemljo domačo,
Čez listje, čez cvetje zeleni poljani,
Zapihal, ponesel je seme skoz' veje,
Ga pustil na zemlji je z drevjem obdani.

A Zemlja je mlada, s kamenjem predrta,
Z grmovjem prerasla in z drevjem zastrta.
A zemlja je pusta in suha, brez vode,
Nobeni rastlini ne daje svobode

In vendar to seme je zdravo in močno,
Bori se kot dete, krepko in odločno.

Zemlja uda se,
Dete rodi se.

Iztegne stebriče,
Razvije brstiče,
Iztegne nožice,
Razvije ročice.

K nebu se dvigne,
K soncu povzdigne,
Svoj prostor zavzame
In svet zaobjame.

Takrat že odrašča.

Čuti, misli, joče...

Vse meje prerašča.

Iz raja pregnano,
V svet je poslano,
Da išče zavetje v temi...

Živi.

Nik Stopar, l.b

Nina Rustja, l.b

NEODPUŠČENO

PESEK MI UHAJA IZ DLANI,
TUDI VODA ME VEČ NE MARA.
NE VEM,
ČE SE BOM ŠE KDAJ
PREPUSTILA TOKU ŽIVLJENJA.
TAKO NEODGOVORNO SE OBNAŠAŠ,
DRAGI.
POMAGAJ MI UJETI PRGIŠČE PESKA,
KONEC VODE,
TOK ŽIVLJENJA ...
POMAGAJ MI ODPUŠČATI ŠIBKIM,
KOT SVA MIDVA,
DRAGI.
POMAGAJ MI ODPUŠČATI
NEODPUŠČENO,
LJUDJE SE SPREMINJAJO.

SE RES, DRAGI?
ALI SE SAMO JAZ,
KER SI PREVEČ STVARI,
NIKOLI NE BOM ODPUSTILA?

IRONIJA

SMEH, UJET V KANCU VODE,
SE TRUDI PRODATI SVOJ ZADNJI
KOVANEC.
JAZ, NEPROZORNO PRAZNA,
HOČEM PRITI DO KONCA
NESKONČNOSTI.
ŽELIM NAPISATI PESEM IZ PESKA,
A VETER MI PIHA PRAH V OČI.

MISLITI NE MOREM,
SEM MOŽGANE PRODALA,
SE TEBI PREDALA,
DA NE BOM TRPELA
NA KRIŽU ŽIVLJENJA,
DA NE BOM JOKALA,
KO OBRNIL MI BOŠ HRBET.

RADA BI TI PRSTE POVLEKLA SKOZI
LASE,
A MOJE ROKE KRVAVIJO
IN KOSTI SE DROBIJO
OB HLADU
TVOJIH MODRIH OČI.

BOŠ PRIŠEL

BOŠ PRIŠEL,
KO BODO ZVEZDE PADALE,
KOMETI PRELETAVALI NEBO?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM V KOTU SKRITA,
SE SKRIVALA PRED VPLIVOM SVETA
IN SE BALA VSEGA?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM KRIČALA V NEBO,
PRASKALA OČI IN KOŽO,
KRVAVELA OD BOLEČIN SRCA?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM JEDLA OSTANKE TRENUTKOV,
LEPIH SREČNIH SPOMINOV
IN IZLIVALA KAPLJE GORJA?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM IMELA VSEGA DOVOLJ,
KO BOM HOTELA BITI SAMA
IN HOTELA LE TEBE OB SEBI?

ME BOŠ NAŠEL?

NEZMOTLJIVO

TI JE VŠEČ,
DA IGRAŠ ENO OSEBO
IN DIHAŠ ISTI ZRAK KOT JAZ.
SE UTAPLJAŠ
V SVOJIH ŽELJAH IN SANJAH
IN RAZBIJAŠ MOJE IDEALE.
RIŠEŠ SLIKE IN IMAŠ ZGREŠENE GIBE.
SAJ VEŠ,
KAKO LEPO SE JE SMEJATI
JUTRANJEMU SONCU,
ON PA TE SPLOH NE VIDI.
KO BEREŠ KNJIGO
IN SE POČUTIŠ GLAVNA OSEBA ...
SAJ JE VSE TAKO SAMOVMEVNO -
TI TAKO PRAVIŠ!?!
IN MENI JE DOVOLJ
OBRAČATI SE, KOT VETER PIHA
IN TA VETER MI PIHA V OBRAZ
NEPRESTANO
IN TEMU BOM NAREDILA KONEC.
NIHČE VEČ NE BO MOJ VETER
IN SONCU SE NE BOM VEČ SMEJALA,
NE BOM SE SILILA TISTEMU,
KI ME IGNORIRA -
SPREMINJATI STRAN HOJE
ZARADI TEBE!?!
LAHKO SI SAMO MISLIŠ.
ZATO,
KER PREVEČ LJUBIM SVOJE,
ŠE TAKO NEDOSEGLJIVE, IDALE.

Pesmi Mojce Bernik iz njene zbirke "Jokajoči angel"

PRIJATELJSTVO JE SREČA, KI LAHKO TUDI PRIZADENE SRCE

Počasi, nebogljen je ptica letela, poslednjič je letela. Vedela je to. Pošle so ji že vse moči, gnala jo je le še silna želja, da izpolni veliko dolžnost. Morala je ... Gosta megla je prekrila deželo, zemlja je bila pusta in prazna. Na videz se je zdelo, kot da bi vse žalovalo za Ptico na poslednji poti. Ptica pa je letela. Poznala je svojo pot, pot, po kateri je letela vse življenje. Kolikokrat že se je prebudilo jutro in jo razveselilo na tej isti poti? Velikokrat ... Prehitro so minila jutra, poti nazaj pa ni. Prišel je čas, da stara Ptica zapusti svoj prostor na svetu novi, drugi ptici. Ptica je letela, v kljunčku je nosila mlado cvetico. Zdrava, čila cvetico, ki je komaj vzcvetela, je bila pravo nasprotje stari in obnemogli Ptici. Toda ta ji je namenila pomembno nalogo.

Danes je Ptica zamujala. Zgodnje jutro je že zamenjal dan, zdaj pa je prihajal večer. - Gotovo Dečka že skrbi. "Moja Ptica si," je govoril, "skrbeti moram zate."

Vedno pogosteje se je morala ustavljati, se odpočiti in nabrati novih moči. Vedno je spet vzletela in nadaljevala pot.

Nazadnje se je v daljavi le prikazala prava hiša. Hiša njenega Prijatelja, ki jo je nekoč rešil smrti in ji podaril življenje. Lepo je skrbel zanj dolge mesece potem, ko jo je našel v snegu. Veselil se je, ko je ponovno vzletela in ni bil jezen, ko ga je nekoč zapustila, saj je vedel, da se bo njegova Prijateljica vrnila. Dolgo jo je čakal, potem pa je le prišla in zatem prihajala vsako jutro. Vedno se je Deček prijazno pogovarjal z njo. V hudih časih, ko je zunaj pritiskal mraz, jo je sprejel pod svojo streho. - "Odgovoren sem zate, moja dolžnost je," je govoril.

Med tem se je megla razkadila in Zemljo je obsijalo zahajajoče sonce, ki je napovedovalo konec dneva. Tedaj je Ptica pristala pod oknom in potrkala po stekleni šipi. Dolga pot jo je dokončno izmučila ... Deček je odprl okno in si oddahnil. "Pa si le prišla, skrbelo me je že, mislil sem, da imaš težave," je govoril. Čudil se je, ker Ptica ni veselo čivkala, in močno ustrašil, ko je negibno obležala na okenski polici. "Ne umri Prijateljica, potrebujem te," je jokal in jo po božal.

Ptica pa ga je še enkrat milo pogledala, potem pa za vedno zaprla oči. Prav v tistem trenutku je za gorami izginilo sonce."

Kaj pa je bilo potem, sem želela takoj izvedeti, ko je Margareta prekinila pripoved, da si je navlažila usta ...

"Deček je naredil, kar je moral. Zjutraj je Ptico pokopal in na grobu skrbno posadil cvetici, ki mu jo je prinesla. Dolgo je jokal, a nazadnje je le prebolel žalost. Zdaj je bil On tisti, ki je redno obiskoval grob, kakor je Ptica poprej obiskovala njega. Cvetica je lepo uspevala in Dečka za vedno spominjala na Prijateljico."

Jokala sem, saj sem vedela, zakaj mi pripoveduje to zgodbo. Tudi Margareta je jokala. Objeli sva se in se tisto noč še dolgo pogovarjali, potem pa zaspali.

Bolezen je bila močnejša, me je zbudila mama, ko me je prišla zjutraj obiskat. Tisto noč je umrla moja prijateljica Margareta, s katero sem si delila sobo več tednov, ko sem zaradi prometne nesreče ležala v bolnišnici.

Podarila mi je Cvetico. Pridno jo zalivam ...

Šifra: Ptica

Nik Stopar, 1.b

Marko Lipovž, 1.b

Doris Bratina, 1.b

NEODPUŠČENO

PESEK MI UHAJA IZ DLANI,
TUDI VODA ME VEČ NE MARA.
NE VEM,
ČE SE BOM ŠE KDAJ
PREPUSTILA TOKU ŽIVLJENJA.
TAKO NEODGOVORNO SE OBNAŠAŠ,
DRAGI.
POMAGAJ MI UJETI PRGIŠČE PESKA,
KONEC VODE,
TOK ŽIVLJENJA ...
POMAGAJ MI ODPUŠČATI ŠIBKIM,
KOT SVA MIDVA,
DRAGI.
POMAGAJ MI ODPUŠČATI
NEODPUŠČENO,
LJUDJE SE SPREMINJAJO.

SE RES, DRAGI?
ALI SE SAMO JAZ,
KER SI PREVEČ STVARI,
NIKOLI NE BOM ODPUSTILA?

IRONIJA

SMEH, UJET V KANCU VODE,
SE TRUDI PRODATI SVOJ ZADNJI
KOVANEC.
JAZ, NEPROZORNO PRAZNA,
HOČEM PRITI DO KONCA
NESKONČNOSTI.
ŽELIM NAPISATI PESEM IZ PESKA,
A VETER MI PIHA PRAH V OČI.

MISLITI NE MOREM,
SEM MOŽGANE PRODALA,
SE TEBI PREDALA,
DA NE BOM TRPELA
NA KRIŽU ŽIVLJENJA,
DA NE BOM JOKALA,
KO OBRNIL MI BOŠ HRBET.

RADA BI TI PRSTE POVLEKLA SKOZI
LASE,
A MOJE ROKE KRVAVIJO
IN KOSTI SE DROBIJO
OB HLADU
TVOJIH MODRIH OČI.

BOŠ PRIŠEL

BOŠ PRIŠEL,
KO BODO ZVEZDE PADALE,
KOMETI PRELETAVALI NEBO?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM V KOTU SKRITA,
SE SKRIVALA PRED VPLIVOM SVETA
IN SE BALA VSEGA?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM KRIČALA V NEBO,
PRASKALA OČI IN KOŽO,
KRVAVELA OD BOLEČIN SRCA?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM JEDLA OSTANKE TRENUTKOV,
LEPIH SREČNIH SPOMINOV
IN IZLIVALA KAPLJE GORJA?

BOŠ PRIŠEL,
KO BOM IMELA VSEGA DOVOLJ,
KO BOM HOTELA BITI SAMA
IN HOTELA LE TEBE OB SEBI?

ME BOŠ NAŠEL?

NEZMOTLJIVO

TI JE VŠEČ,
DA IGRAŠ ENO OSEBO
IN DIHAŠ ISTI ZRAK KOT JAZ.
SE UTAPLJAŠ
V SVOJIH ŽELJAH IN SANJAH
IN RAZBIJAŠ MOJE IDEALE.
RIŠEŠ SLIKE IN IMAŠ ZGREŠENE GIBE.
SAJ VEŠ,
KAKO LEPO SE JE SMEJATI
JUTRANJEMU SONCU,
ON PA TE SPLOH NE VIDI.
KO BEREŠ KNJIGO
IN SE POČUTIŠ GLAVNA OSEBA ...
SAJ JE VSE TAKO SAMOVMEVNO -
TI TAKO PRAVIŠ!?!
IN MENI JE DOVOLJ
OBRAČATI SE, KOT VETER PIHA
IN TA VETER MI PIHA V OBRAZ
NEPRESTANO
IN TEMU BOM NAREDILA KONEC.
NIHČE VEČ NE BO MOJ VETER
IN SONCU SE NE BOM VEČ SMEJALA,
NE BOM SE SILILA TISTEMU,
KI ME IGNORIRA -
SPREMINJATI STRAN HOJE
ZARADI TEBE?!?
LAHKO SI SAMO MISLIŠ.
ZATO,
KER PREVEČ LJUBIM SVOJE,
ŠE TAKO NEDOSEGLJIVE, IDALE.

Pesmi Mojce Bernik iz njene zbirke "Jokajoči angel"

PRIJATELJSTVO JE SREČA, KI LAHKO TUDI PRIZADENE SRCE

Počasi, nebogljen je ptica letela. poslednjič je letela. Vedela je to. Pošle so ji že vse moči, gnala jo je le še silna želja, da izpolni veliko dolžnost. Morala je ... Gosta megla je prekrila deželo, zemlja je bila pusta in prazna. Na videz se je zdelo, kot da bi vse žalovalo za Ptico na poslednji poti. Ptica pa je letela. Poznala je svojo pot, pot, po kateri je letela vse življenje. Kolikokrat že se je prebudilo jutro in jo razveselilo na tej isti poti? Velikokrat ... Prehitro so minila jutra, poti nazaj pa ni. Prišel je čas, da stara Ptica zapusti svoj prostor na svetu novi, drugi ptici. Ptica je letela, v kljunčku je nosila mlado cvetico. Zdrava, čila cvetico, ki je komaj vzcvetela, je bila pravo nasprotje stari in obnemogli Ptici. Toda ta ji je namenila pomembno nalogo.

Danes je Ptica zamujala. Zgodnje jutro je že zamenjal dan, zdaj pa je prihajal večer. - Gotovo Dečka že skrbi. "Moja Ptica si," je govoril, "skrbeti moram zate."

Vedno pogosteje se je morala ustavljati, se odpočiti in nabrati novih moči. Vedno je spet vzletela in nadaljevala pot.

Nazadnje se je v daljavi le prikazala prava hiša. Hiša njenega Prijatelja, ki jo je nekoč rešil smrti in ji podaril življenje. Lepo je skrbel zanjo dolge mesece potem, ko jo je našel v snegu. Veselil se je, ko je ponovno vzletela in ni bil jezen, ko ga je nekoč zapustila, saj je vedel, da se bo njegova Prijateljica vrnila. Dolgo jo je čakal, potem pa je le prišla in zatem prihajala vsako jutro. Vedno se je Deček prijazno pogovarjal z njo. V hudih časih, ko je zunaj pritiskal mraz, jo je sprejel pod svojo streho. - "Odgovoren sem zate, moja dolžnost je," je govoril.

Med tem se je megla razkadila in Zemljo je obsijalo zahajajoče sonce, ki je napovedovalo konec dneva. Tedaj je Ptica pristala pod oknom in potrkala po stekleni šipi. Dolga pot jo je dokončno izmučila ... Deček je odprl okno in si oddahnil. "Pa si le prišla, skrbelo me je že, mislil sem, da imaš težave," je govoril. Čudil se je, ker Ptica ni veselo čivkala, in močno ustrašil, ko je negibno obležala na okenski polici. "Ne umri Prijateljica, potrebujem te," je jokal in jo po božal.

Ptica pa ga je še enkrat milo pogledala, potem pa za vedno zaprla oči. Prav v tistem trenutku je za gorami izginilo sonce."

Kaj pa je bilo potem, sem želela takoj izvedeti, ko je Margareta prekinila pripoved, da si je navlažila usta ...

"Deček je naredil, kar je moral. Zjutraj je Ptico pokopal in na grobu skrbno posadil cvetici, ki mu jo je prinesla. Dolgo je jokal, a nazadnje je le prebolel žalost. Zdaj je bil On tisti, ki je redno obiskoval grob, kakor je Ptica poprej obiskovala njega. Cvetica je lepo uspevala in Dečka za vedno spominjala na Prijateljico."

Jokala sem, saj sem vedela, zakaj mi pripoveduje to zgodbo. Tudi Margareta je jokala. Objeli sva se in se tisto noč še dolgo pogovarjali, potem pa zaspali.

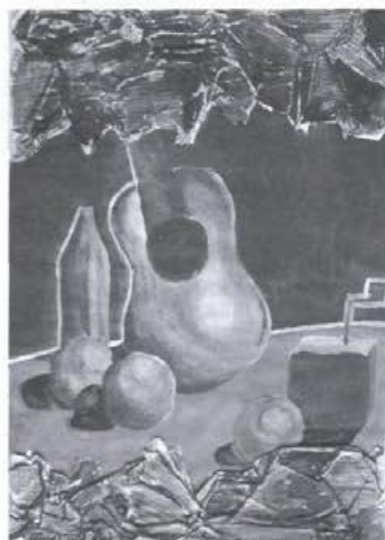
Bolezen je bila močnejša, me je zbudila mama, ko me je prišla zjutraj obiskat. Tisto noč je umrla moja prijateljica Margareta, s katero sem si delila sobo več tednov, ko sem zaradi prometne nesreče ležala v bolnišnici.

Podarila mi je Cvetico. Pridno jo zalivam ...

Šifra: Ptica

Nik Stopar, 1.b

Marko Lipovž, 1.b

Doris Bratina, 1.b

PRIJATELJSTVO JE SREČA, KI LAHKO TUDI PRIZADENE SRCE

Cisto vsak človek si želi imeti prijatelja. Brez njih svet ne bi obstajal. Prav oni so tisti, ki ti pomagajo v težkih trenutkih, te ne prestando tolažijo, ko si slabe volje. Vedno so ob tebi in s tabo v vseh težkih trenutkih, ki jih prestajaš; če ne drugače, so s tabo z mislijo in prav tako trpijo s tabo. Ob njih se počutiš sproščeno. Tudi za tvoja nepremišljena dejanja te ne bodo obtoževali. Ob vsem tem pa lahko svojega najboljšega prijatelja, čeprav ga še tako poznaš, nevede prizadeneš.

Veliko je na svetu ljudi, ki so sami in si iščejo bližino vrstnikov.

Kristina je še hodila v osnovno šolo. Ne bi mogla reči, da ni imela prijateljev, saj jih je imela še preveč, veliko se je družila z njimi. Vendar pa je nekaj manjkalo. Spraševala se je in tudi ugotovila. Vsak dan se je pogovarjala in spoznavala z novimi ljudmi, ni pa imela nekoga kot zaupnega prijatelja in to jo je begalo. Če je imela težave, in to takšne, ki jih ni mogla zaupati staršem, saj je šlo za bolj najstniške skrbi, ni imela nikogar, ki bi mu jih povedala. Nikogar si ni upala poklicati, saj je vse poznala le bežno. Bili so njeni prijatelji, vendar ne takšni, ki bi jim lahko zaupala. Tako so minevali dnevi in postajala je vse bolj zamišljena in osamljena, vedno manj je govorila s sošolkami. V njej je nastala praznina, mislila si je, da je na tem svetu odvec in vedno bolj se je zatekala v žalost.

Vsi so se je raje izogibali, kot pa da bi se pogovarjali z njo in tako je postajala še bolj zaprta sama vase. Vse do nekega dne, ko jo je nagovorila sošolka. Kristina si je mislila, ko je prihajala proti njej: "Spet en človek, ki bo šel mimo mene!" Vendar to ni držalo. Sošolka Meta jo je presenetila s svojimi besedami. Najprej jo je pozdravila in že v tistem "Živijo!" je bilo nekaj več. Ko pa jo je še s svojim nežnim glasom, polnim skrbi, vprašala: "Ali je kaj narobe?" jo je pridobila na svojo stran. Kristina jo je pogledala s svojimi očmi in skupaj sta se zasmejali. Po dolgem času je Meta izvabila Kristinin nasmeh, ki je bil še vedno v njej pritajen.

Skupaj sta šli na sok in se pogovarjali o vsem mogočem, o šoli, fantih, celo o svojih službah in o prihodnosti v svojem življenju.

Od takrat naprej sta bili najboljši prijateljici. Kolesarili sta in hodili na sprehode, skupaj sta se smejali in se zabavali, ni jima primanjkovalo idej.

Skoraj vedno sta bili istega mnenja, velikokrat sta se tudi žrtvovali druga za drugo.

Ko je Kristina nekega dne dobila v dar vstopnico za koncert in je spoznala, da Meta ne more iti, jo je raje zavrnila, kot da bi jo s tem prizadela. In ni se kesala, saj sta bili srečni.

Za mnoge bi bila takšna ovira malenkostna in ne omembe vredna, toda zanju je bila skorajda usodna. Kot vse najstnice, sta naleteli na "pereč problem" - fantje.

Pred kratim sta v kraju spoznali fanta in ob skupnem druženju so postali prijatelji.

Meta je nekega dne priznala prijateljici, da je vanj zaljubljena. Kristina je bila šokirana, saj je že dolgo časa bila sama vanj zaljubljena, pa je odlašala, da bi ji povedala. v tistem trenutku je zbrala ves svoj pogum in priznala, da je fant tudi njej všeč..

Meta na to ni bila presenečena, saj se ji je zdelo, vendar ni bila prepričana. Povedala ji je tudi, da se je pred dnevi sestala z Matejem. Hotela ga je pridobiti, pa jo je on prehitel in ji zaupal, da je zaljubljen v Kristino. Tako je ostala brez besed, njeno srce pa je bilo prizadeto. Najraje bi začela kritizirati prijateljico, da bi ga pridobila zase, vendar tega ni storila. Vseeno ji je prijateljstvo s Kristino pomenilo več ...

Prijateljstvo je ostalo. Tudi Meta je bila srečna, saj je ohranila svoja prijatelja, ki jo imata rada.

Zavedati se moramo, da je prijateljstvo sreča, ki jo imamo. Človek je lahko srečen le, če je skupaj z ljudmi, ki ga imajo radi in mu pomagajo. To pa so le resnični prijatelji!

Šifra: Tri

V Vipavi in Ajdovščini je v prostovoljno delo letos vključenih več kot petdeset mladih

Pomoč, ki osrečuje

AJDOVŠČINA - "Prostovoljno delo ima vsestranski pomen; zavedati se moramo, da od njega nimajo koristi samo tisti, ki so deležni pomoči, ampak tudi tisti, ki pomoč nudijo," je eno pomembnejših sporočil prostovoljcev, ki so pred dnevi praznovali svoj dan.

V Centru za socialno delo Ajdovščina so se za projekt prostovoljnega dela odločili pred šestimi leti, vanj se vključujejo predvsem dijaki, študentje in mladi brezposelni. Zaradi lažjega dela delujejo prostovoljci v dveh skupinah. V Vipavi jih je letos 23, vodita jih socialna delavka **Sonja Premru-Žorž** in psihologinja **Alenka Čehovin**. Prostovoljci nudijo pomoč učencem z učnimi težavami in pripravljajo skupinsko delo z mladimi. V Vipavi se v projekt prostovoljnega dela vključujejo tudi dijaki tamkajšnje škofijske gimnazije, ki svoj prosti čas namenjajo učencem centra za usposabljanje invalidnih otrok.

V Ajdovščini je v prostovoljno delo letos vključenih 36 prostovoljcev. Največ jih pomaga učencem z učnimi težavami, pripravljajo tudi ustvarjalne in glasbene delavnice, pomagajo starejšim osebam v Domu starejših občanov in starejšim na domu, sodelujejo v medgeneracijski skupini in animirajo mlade, ki svoj prosti čas preživljajo na ulici. Skupino vodita socialna delavka **Tadeja Godnik** in prostovoljka **Meta Černigoj**.

Prosti čas za druge

Meta Černigoj, Dobravljice, dijakinja Srednje šole Venca Pilon v Ajdovščini: "Prve stike s prostovoljnimi delom sem navezala že v sedmem razredu, ko sem obiskovala mladinske delavnice. Prostovoljka sem že tretje leto.

Dve leti sem pomagala učencem z učnimi težavami, letos po pomagam pri vodenju delavnic in koordinaciji našega dela. Prostovoljstvo pomeni, da si pripravljen svoj prosti čas nameniti drugim. Pomeni tkanje prijateljskih vezi in tudi veliko truda. Rada bi bila srečna ob nudenju pomoči drugim."

Maja Koritnik, Podnanos, dijakinja SŠ Venca Pilon: "Že dve leti sodelujem v skupini prostovoljcev v Vipavi, kjer se najbolj posvečamo učni pomoči učencem in skupinske-mu delu z mladimi, na ulicah Vipave. Pri prostovoljni pomoči gre za prijateljski odnos z učenci, ki potrebujejo pomoč. Naš odnos je drugačen od tistega, ki ga ima učenec do inštruktorja. To mi je všeč. Obenem tudi sama pridobivam nova znanja in spoznanja v delavnicah za prostovoljce."

Tamara Besednjak, Dobravljice, dijakinja SŠ Venca Pilon: "Prvi dve leti sem se vključila v učno pomoč, vendar so bila moja pričakovanja drugačna, zato sem se letos odločila za obiskovanje starejše osebe v Domu starejših občanov v Ajdovščini. Bistvo prostovoljnega dela se mi zdi v vzpostavljanju novih prijateljskih vezi in v pomoči drugim. Pri tem veliko pridobimo tudi prostovoljci. Sama v osnovni šoli nisem imela težav in nisem razumela, kako ima lahko nekdo težave z matematiko. Sedaj jih lažje razumem."

ALENKA TRATNIK

Foto: A. Tratnik

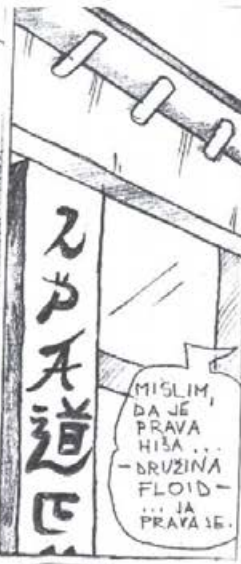
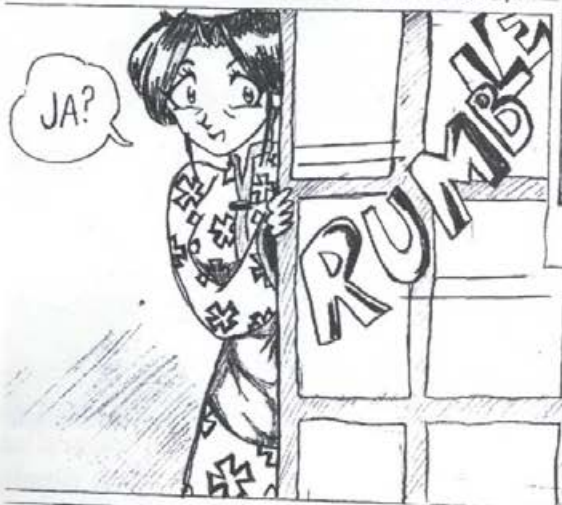
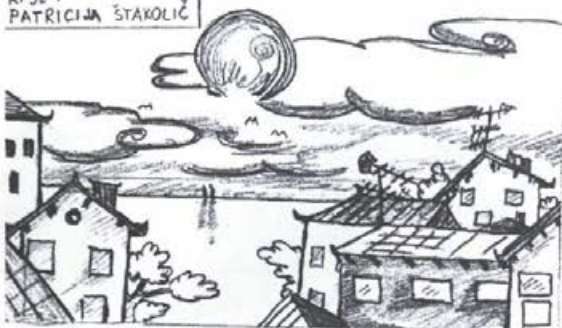
Matič Šavli, 1.a

Tjaša Gulje, 1.c

Od prijateljstva k ljubezni

KISE
PATRICIJA ŠTAKOLIČ

PLAZ POD ČAVNOM

Smo Deana, Jana in Nana in rade bi predstavile našo raziskovalno nalogo "Plaz pod Čavnom". Odločitev za temo naloge ni bila težka, saj je plaz med vaščani zbudil precejšnje zanimanje. Vsi so govorili samo še o plazu, mnjenja o njegovi velikosti, nevarnosti in škodi so si bila nasprotna. Razpis srečanja mladih raziskovalcev nam je dal dober razlog, da plaz podrobneje preučimo.

Začele smo z zbiranjem podatkov o plazu pod Čavnom in si zastavile jasne cilje, ki smo jih hotele skozi nalogo doseči.

Glavni namen naloge je bila ugotovitev, ali naši hipotezi, da je do plazenja prišlo zaradi:

- ◆ obilnih padavin
- ◆ nagnjenosti področja k plazenju

Pri delu smo si pomagale predvsem s sekundarnimi viri, in podatki, ki so nam jih posredovali člani CZ. Same meritev na plazu nismo opravljale, saj je bil dostop na to področje zaradi nevarnosti prepovedan. Poleg tega plaz zajema veliko površino in tudi teren je zelo težko dostopen; za obhod plazu je potrebnih 5-6 ur. Kljub temu pa smo plaz nekajkrat obiskale, naredile skico, posnele nekaj fotografij, posebej pa smo se posvetile kamninski zgradbi poskus s kislino. Dogajanje smo spremljale tudi preko medijev; njihovo poročanje se nam ni zdelo objektivno. Večkrat smo se tudi sestali s člani CZ in bile celo prisotne na sestanku z dr. Mihaelom Ribičičem.

PLAZ SLANO BLATO - predstavitev:

ČAS SPROŽITVE:

Do plazenja na območju Slano blato je prišlo verjetno 18. ali 19. novembra, ko so domačini prvič opazili kalno vodo v potoku Grajšček. Plaz je opazil lovski čuvaj v noči iz 22. na 23. november. Geologi Geoinžiniringa pa spremljajo plaz od 23. novembra 2000.

ZGODOVINA:

Splazelo območje predstavlja star plaz, ki se je po zgodovinskih virih prvič sprožil pred dvesto leti. Sanacija

plazu z ureditvijo hudourniških grap je bila izvedena leta 1903. Ker je zahtevala veliko finančnih sredstev, se je za to območje uveljavilo ime Slano blato, ki se je ohranilo do danes. S to sanacijo so preprečili le to, da se plaz ni sprožil takrat, ampak danes.

Obstaja tudi legenda, po kateri naj bi se nekoč čez noč kamenje z ene strani hriba premaknilo na drugo stran, za kar pa naj bi bil kriv sv. Urban. Nato so na tem kraju zgradili cerkev, katere zaveznik je sv. Urban. Ta premik kamenja pa danes smatramo kot prvi plaz na tem področju.

OBSEG

Današnji plaz obsega območje dolžine 1400 m in širine 60 do 200 m, leži med nadmorskima višinama 360 in 660 m in je zajel grapi dveh desnih pritokov potoka Grajšček, kjer prevladuje predvsem gozd in travniki (300 m² gozda je skrčil na 100 m²). Od naselja Lokavec je trenutno oddaljen še približno 600 m.

Na sliki: mentorica prof. Irena Šen Vitez in dijakinje 3.b Nana Lavrenčič, Jana Vidrih in Deana Kodele na podelitvi priznanja za uspešno izvedeno raziskovalno nalogo

BARBARA HROVATIN

Barbara je odlična športnica, ki se že od šestega razreda ukvarja s košarko in dosega odlične rezultate! S treniranjem košarke velikokrat sprosti svojo jezo, živčnost in strah. Košarka ji predstavlja veselje. Poleg športa jo prijatelji vzamemo kot dobro prijateljico, ki velikokrat nasmeje ljudi in jim z odprtim srcem prisluhne. Zelo rada govori in mislim, da je to njena dobra stran, kajti vedno se ji iz srca nasmejemo.

Tina Lavrenčič, l.č

PLES in NAVIJAŠTVO

Gotovo ste že kdaj gledali kakšen film, kjer so na košarkarskih ali katerihkoli drugih tekmah ob robu igrišča plesala in navijala dekleta s cofi v rokah. Ta dekleta so "cheerleaderke", oz. po naše navijačice, ki na tekmah spodbujajo igralce. Imajo pa tudi tekmovanja, na katerih tekmujejo navijaške skupine med sabo in nastopajo na raznih drugih prireditvah. Njihovo obnašanje naj bi bilo vzorno in za zgled ostalim. Morajo pa biti vesele, nasmejane in polne pozitivne energije, ki jo morajo izžarevati na svojih nastopih.

Skupine "Cheerleaders" in "Pom Pon" imajo v svetu, zlasti v Združenih državah Amerike, kjer so tudi nastale, že dolgo tradicijo. V Sloveniji je to predvsem "mlada" športna zvrst, ki so jo v osnovne in srednje šole vpeljali skupaj s projektom Šolska košarkarska liga leta 1995. Začetki so bili težki, saj v Sloveniji ni bilo vaditeljev ali trenerjev, ki bi lahko prenašali znanje na mlade tekmovalce. Vendar je nekako šlo, seminarje, na katerih so sodelovali tudi tuji strokovnjaki, so skupaj z mentorji obiskovali tudi tekmovalci. Tako se ta šport še naprej razvija in dobiva nova pravila.

Kakšna je razlika med plesno in navijaško skupino? Pravzaprav velika. Čeprav imajo skupine navijačev in plesne skupine enak namen (spodbujanje igralcev in gledalcev), se med seboj razlikujejo po sestavi gibov, koreografij in še marsičem drugem.

Skupine navijačev (skupine Cheerleaders)

morajo poleg svoje osnovne naloge skrb za športno vzdušje na tekmah - uspešno predstavljati tudi svojo šolo. Poudariti moram, da so slovenske skupine nastale in delujejo v okviru šol. Navijači se ves čas učijo komunicirati s svojim gibanjem, oblikujejo odnose s soplesalci in skupino, izoblikujejo določene socialne vloge, lahko se čustveno izživijo in ustvarjajo z gibanjem in ritmom. Koreografije so sestavljene iz vrste plesnih korakov in gibalnih struktur, ki jih navijači izvajajo ob glasbi, del pa je zgolj "navijaški", kjer pride do izraza glasovna moč nastopajočih, njihova srčnost in izvirnost. Oboje mora biti povezano v celoto, imeti mora svoj "energetski naboj", biti pa mora sestavljeno tako, da občinstvo spravi "na noge" in ekipo da nov zagon ter polet za igro. Pri tem lahko uporabljajo table z napisi, pompone (cofe), megafone in zastave. Velik poudarek pri delu skupin cheerleaderjev je na varnosti, saj izvajajo precej težke prvine (skoki, dvigi, piramide). Oblačila navijačev se morajo oblikovno in barvno ujemati, dresi pa so narejeni v ameriškem slogu (neke vrste šolska uniforma).

Plesne skupine (skupine Pom Pon) imajo enako vlogo kot navijaške skupine, razlikujejo pa se po koreografiji, oblačenju in dodatnih pripomočkih. Koreografija plesnih skupin mora vsebovati različne gibalne strukture, skoke, plesne korake in dobre prostorske menjave, ne sme pa vsebovati akrobatskih prvov, piramid in dvigov. Oblačila, obutev in dodatne pripomočke skupine lahko izberejo poljubno, vendar je zaželeno, da imajo vsi

člani skupine enaka oblačila in obutev. Slovenske plesne skupine in skupine navijačev se udeležujejo tudi evropskih prvenstev in dosegajo visoke rezultate. 1. julija 2000 pa je bilo evropsko prvenstvo v Sloveniji, v ljubljanski Hali Tivoli, kjer smo tekmovali tudi plesalke navijaške skupine Tin iz solkanske osnovne šole.

Plesna in navijaška skupina Tin je nastala v šolskem letu 1999/2000. Ustanovila jo je takratna učiteljica športne vzgoje Nataša Trampuž. Dekleta smo rada hodila na treninge, ker je bilo to za nas nekaj novega in zabavnega, nismo pa pričakovale tako visoke uvrstitve z navijaško skupino.

V Novi Gorici delujeta še dve pom-pon skupini - Buške in Kocke. Goričanke vedno dosegamo visoke rezultate. Letos smo se ponovno uvrstile v finale Šolske košarkarske lige, kamor so se uvrstile tudi Lune iz ajdovske osnovne šole. Lahko bi tako skupino ustanovili tudi na naši srednji šoli, saj imamo in bomo imeli veliko resnih in sposobnih deklet in fantov.

Zakaj pa bi sploh bil član navijaške ali plesne skupine? Vzrokov je veliko, naštel pa jih bom le nekaj: dobro vzdušje na treningih, nastopih in tekmovanjih, uživanje v glasbi in plesu, pridobitev na kondiciji, gibčnosti in moči, pridobitev samozavesti, pozitivna energija, smeh, veselje, zabava, druženje s prijatelji, ...

Nika Pipan, 1. d

PLESNA SKUPINA "BUŠKE"

Buške delujejo na osnovni šoli Milojke Štrukelj in srednji Zdravstveni šoli v Novi Gorici. Ima sicer nekoliko nenavadno ime, vendar je primerno plesalkam, saj smo vse polne različnih bušk.

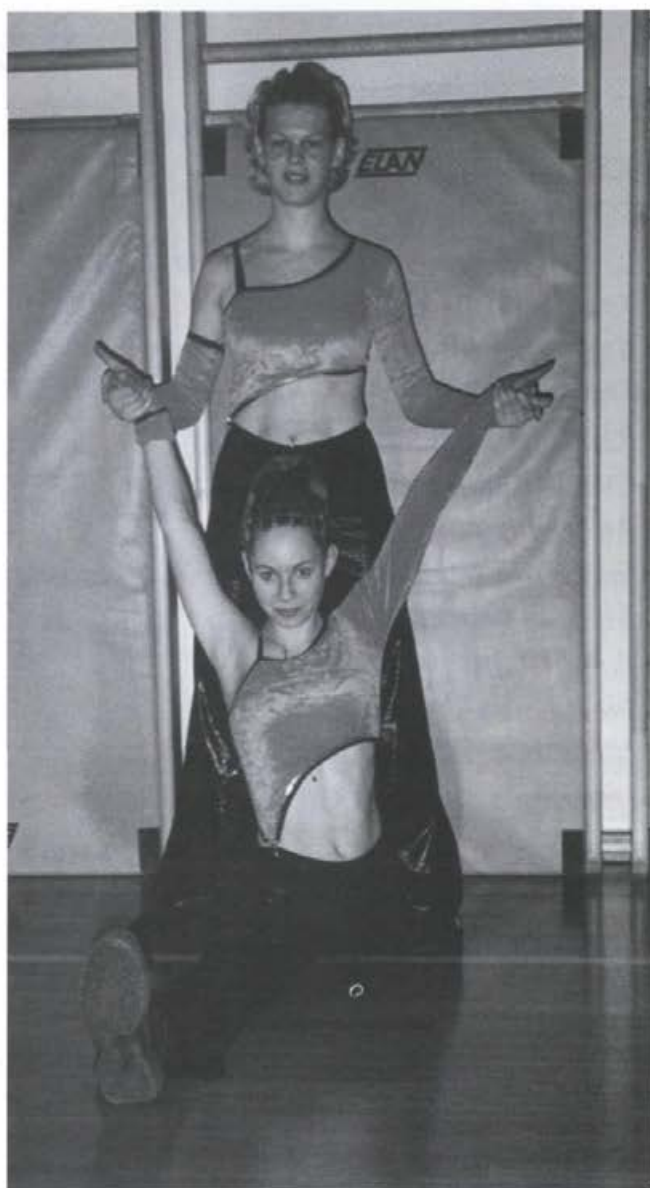
Imamo dve plesni skupini: prva se imenuje Buškice, ki deluje na osnovni šoli, druga pa na srednji šoli in to so Buške. Obe plesni skupini vodi prijazna, nasmejana in vedno za "žur" Teja Štrukelj Berginc. Imamo jo zelo rade, ker nas razume, posluša, nam svetuje in nas ima zelo, zelo rada.

Treniramo 3x do 4x tedensko po 2 do 3 ure. Treningi so zelo naporni, a nanje hodimo z veseljem in z željo po plesu. Pohvalimo se lahko s številnimi dobrimi rezultati, ki smo jih dosegle do sedaj. V lanski sezoni smo bile na tekmovanju v Ljubljani 2x na drugem in 2x na prvem mestu.

Na finalu ŠKL-ja pa smo dosegle nepričakovano tretje mesto. V letošnji sezoni smo si želele obdržati lanski uspeh in ves čas je kazalo, da ga tudi bomo, a nam je na finalu (19.4. v Celju) za las ušlo in bile smo četrte, kar je tudi odličen rezultat glede na konkurenco.

Takšne plesne skupine so zelo koristne za razvoj otroka in zato vse Buške menijo, da bi morali imeti čim več takšnih skupin, mogoče tudi na srednji šoli Veno Pilon. Plesalke imamo, le podporo potrebujemo!

Maja Šuligoj, 2.d

Nika Pipan in Maja Šuligoj

Navijačice po uspehu

Sara Murovec, 3.č

Uroš Černigoj, 1.c

V Izviru je:

Za začetek	Stran 3	Uredništvo
50 let naše šole	4	Gospod Ravnatelj
Iz okrožnice - vidnejši uspehi dijakov	6	Iz okrožnic
Kris in Nik - Uspešna dijaka	9	Kris, Nik Stopar
Vtisi s hospitacij (2.č)	10	Dijakinje 2.č
Dijakinje 2.d - Mandijeva dobrot	10	Dijakinje 2.d
Razvajeni zajček	12	Dijakinje 2.č
O domskem življenju	12	Urška Primožič
Anketa o domskem življenju	13	Urška Primožič
Svetovna prvaka Anastazija Novožilova in Miša Cigoj	14	Ema Šesek
Mešani pevski zbor "Srečko Premrl" Podnanos	14	Patricija Fabčič
Po glasbeni poti	16	Maja Porta
Neločljiva Prijatelj	17	Tina Gregorc
Moja pot po kleklarskih vodah	18	Varnost
Intervju s skupino Cloudland	18	Urška Brecelj, Polona Lokar
Med oblaki	20	Tine Tomažič
Kako izkoristiti prosti čas	20	Katarina Jež
Poročilo - smučanje	21	Andrej Božič
Pazi Kaki	22	Zlatko Vidrih
Med čermi odraščanja	23	Nik Stopar
Pesmi iz zbirke "Jokajoči angel"	23	Mojca Bernik
- Metulj	24	
- Neodpuščeno	24	
- Ironija	24	
- Boš Prišel	24	
- Nezmotljivo	24	
Prijateljstvo je sreča, ki lahko prizadene srce	24	Šifra: Ptica
Prijateljstvo	26	Šifra: Tri
Pomoč, ki osrečuje	27	Vir: Primorske Novice
Strip: "Od prijateljstva k ljubezni"	28	Patricija Štakulič
Plaz pod Čavnom	31	Deana Kodele, Jana Vidrih, Nana Lavrenčič
Ples in navijaštvo	32	Nika Pipan
Plesna skupina Buške	33	Maja Šuligoj

IZVIR

GLASILO SREDNJE ŠOLE VENO PILON AJDOVŠČINA

UREDNIŠKI ODBOR:

*Mojca Bernik
Urška Primožič
Ema Šesek
Tine Tomažič*

MENTORICA: *Brigita Slejko*

SLIKOVNA OPREMA: *Tine Tomažič*

LIKOVNI MENTOR: *Damjana Plešnar*

POSTAVITEV, STAVEK IN RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE: *Tine Tomažič*
GRAFIČNO OBLIKOVANJE: *Tine Tomažič*

TISK: *Papirna galanterija Sedmak, Ajdovščina*

NAKLADA: 300 izvodov

Ajdovščina, september 2001

